

Redacció
i administració:
València, 244, 1er.
Barcelona-7
Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33
Edicions Terra Nostra S.A.
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
Imprès a F.P.S.A.
D.L. 14387
Sol·licitat control O.J.D

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Feu memòria
dels qui us van
guiar i us van
anunciar la
paraula de Déu;
considereu la fi
exemplar de la
seva vida i imiteu
la seva fe.
Jesucrist és el
mateix ahir i avui i
pels segles"
(He. 13, 7-8)

N.º 59

Setmana del 9 al 15 de novembre del 1980

30 Ptes.

Lluís Nadal i Padró, primer diaca permanent de l'Església catalana. (Foto: Fausto).

"La meva actitud és de servei i de col·laboració"

Lluís Nadal, 52 anys, primer diaca permanent a Catalunya

BADALONA.- Lluís Nadal i Padró, de 52 anys, aparellador de l'Ajuntament de Badalona, casat amb Montserrat Padrós i pare de quatre fills, serà ordenat diaca permanent el propi dia 8 de novembre. Serà el primer diaca casat de l'església catalana.

"La meua muller —deia Lluís Nadal amb els seus ulls blaus radiants de satisfacció— hi està completament d'acord i comparteix la meua actuació pastoral. Això és quelcom molt important car així s'eviten tota una colla de tensions dins la família. Al mateix temps, els fills, de 17, 19, 21 i 23 anys, no sols ho veuen amb bons ulls, sinó que també ho consideren com la cosa més normal car han seguit la meua trajectòria i dedicació a la catequesi a Badalona. Dedico a aquesta acció pastoral de la catequesi tot el temps que em deixa lliure el meu treball professional".

Lluís Nadal, un cop ordenat diaca, estarà inscrit en una parròquia i serà el responsable de la

catequesi de l'arxiprestat de Badalona. Treballarà en comunió amb els rectors i sacerdots d'aquest arxiprestat. "La meua actitud —ens ha dit Lluís Nadal— és de servei i de col·laboració. I estic esperançat, malgrat que sóc conscient que la tasca no serà molt planera". "Fa tretze anys —afegeix Nadal— que em dedico a la catequesi d'infants i d'adults. Això de ser l'únic diaca permanent a Barcelona m'angoixa, però sé que d'ací a poc temps d'altres m'acompanyaran en aquest orde sagrat".

Lluís Nadal és el primer diaca permanent. Dintre de pocs mesos, d'altres seran ordenats. És un pas molt important que dona la nostra arxidiòcesi i les altres diòcesis de l'Estat espanyol tenen posada la seva mirada aquí per veure com es desenvolupa aquesta institució.

L'església diocesana de Barcelona a més d'esser pionera en l'ordenació de diaques permanents, dona un gran pas que molt bé es pot qualificar d'històric.

Afinant

Les creuades... i els turcs

El nostre catolicisme pateix d'un mal —lleï del pèndol—? que causa en molts fidels un estat d'esperit anguniejant. Les febleses, o fallades, de l'Església, certes o atribuïdes, els aclaparen. Es diria que tenen una sensibilitat especial —a la ratlla del masoquisme— per a anotar i subratllar les partides negatives del balanç, mentre es miren amb suspicàcia les positives. El resultat inevitablement és passiu i els eixala. Molts acaben vivint un cristianisme vergonyant...

Per prendre un exemple, no costa gaire avui fer abaixar els ulls i fins acotar el cap de la "intelligentia" cristiana citant la "vergonya" de les Creuades. Tanmateix, em sembla que no seria pas mancar "d'esperit ecumènic" o de desig sincer per a la "renovació eclesial" el recordar, per seguir en l'exemple citat, que si els bons cristians, i fins i tot alguns sants, de l'edat Mitjana es varen arrauar fins a emprendre les Creuades és perquè primer els Turcs es varen atrevir a profanar el sepulcre de Nostre Senyor Jesucrist.

Joan. E. Jarque i Jutglar.

Pel bisbe Joan, a Balaguer

Convocada la Primera Assemblea Diocesana del Bisbat d'Urgell

BALAGUER.— El Bisbe d'Urgell, en la darrera reunió conjunta dels Consells del presbiteri i de pastoral, celebrada a Balaguer, convocà la primera Assemblea Diocesana. La idea sorgí fa més d'un any en una sessió del Consell del presbiteri i d'aleshores ençà li han anat donant suport els diferents organismes pastorals. Prèviament, a l'esmentada reunió, la Vicaria de pastoral havia enviat una consulta als preveres, religiosos, religioses i laics més qualificats, sobre els temes a tractar en la projectada assemblea. De les 1.301 consultes enviades es reberen un total de 402 respostes (31%) donant aquest resultat global: "Els joves i la comunitat cristiana", 635 punts; "La família", 544; "L'ensenyament", 449; "La catequesi", 420; "Espiritualitat cristiana", 340, i així segueixen 17 temes més. El darrer de la llista és "Economia i pastoral", 29 punts. El dia 26 d'octubre el Vicari de Pastoral donà a conèixer als Consells del presbiteri i de pastoral els anteriors resultats i, tenint en compte les respostes a la consulta general, elegiren els sis temes a tractar

pels diferents grups en el curs de l'assemblea:

— "Els joves i la comunitat cristiana".

— "Actitud de la comunitat cristiana davant la família".

— "Ensenyament i responsabilitat dels cristians".

— "La catequesi".

— "Corresponsabilitat de laics, religiosos i preveres".

— La parròquia avui".

Admeses algunes esmenes, per unanimitat fou aprovat el reglament de l'assemblea, i foren elegides les persones que constituïran la comissió organitzadora.

El Sr. Bisbe clogué la sessió extraordinària amb paraules adients i encoratjadores, remarcant la finalitat del projecte i els fruits que cal aconseguir. Subratllà que l'esperit que l'ha d'animar és la recerca de la veritat, de la llibertat i de fidelitat en un ambient d'unitat i caritat. "Cal sobre tot, digué, una actitud de joiosa comunió i fraternitat, tot cercant més que la discussió dels problemes, una verdadera conversió i l'enriquiment sobrenatural".

I acabà convocant de forma solemne l'assemblea.

Vers un mapa eclesial
de Catalunya diferent

Demanen noves demarcacions al bisbat de Barcelona

BARCELONA.- La nova divisió territorial a Catalunya no és pas tan sols una qüestió de vegueries i províncies, que tant de rebombori ha mogut recentment a casa nostra, sinó també un tema a tractar al si de l'església catalana. En efecte, les fronteres dels nostres bisbats potser ja no responen tal i com ho feien abans a les necessitats dels fidels i la manera de dur a terme els mateixos serveis religiosos.

Essent les coses així, sembla que va obrint-se pas la conveniència de procedir a una nova divisió del mapa eclesial de Catalunya. I això pel que fa tant a les fronteres entre bisbats com a una necessària subdivisió del bisbat de Barcelona. En aquest sentit ja s'ha produït una petició formal al si de l'Assemblea Diocesana de Barcelona.

El Dr. Duocastella, per la seva part, respon a les preguntes de CATALUNYA CRISTIANA sobre la nova divisió eclesial de Catalunya que ell proposa (vegeu les planes centrals).

Moviment seglar
d'apostolat

La Legió de Maria celebra el seu XXV Aniversari

BARCELONA.- Enguany es celebren els 25 anys de la fundació a Barcelona de la Legió de Maria, moviment d'apostolat de seglars. L'objectiu que persegueixen és el de treballar per al proïsme i caminar envers la santificació personal. Lloable propòsit el seu, sobretot en una època en què s'ha constatat un descens de la fe, i en la qual predominen els interessos materialistes per sobre dels espirituals.

"Educar en la Fe"

Pastoral del cardenal Jubany sobre les escoles cristianes

BARCELONA.- "Mai no insistim prou en la necessitat d'una forta relació entre l'escola, la família i l'Església local, si és que entre tots plegats volen realitzar una tasca pastoral coherent i amb garantia de continuïtat". Això ho afirma el cardenal Jubany en una carta pastoral titulada "Opció pastoral de les escoles cristianes", en la qual els demana el tenir molta cura de l'educació de la fe i de l'ensenyament religiós.

La carta pastoral pren com a base les conclusions del primer Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya, celebrat l'any passat a Barcelona.

hi ha una lliçó per a nens i nenes amb premis de "la Caixa".

patrocinat per
CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

Joan Guix i Reig, de Lleida (una bicicleta DERBI)
Germanes Merino i Costa, de Girona (un joc de sobretaula)
Germanes Cervantes i Grau, de Barcelona (un joc de tennis)
Germanes Gomis i Lluagués, de Reus (una capsa d'aquarel·les)
Germanes Balaguer, de Sabadell (uns patins)

PATROCINAT PER: CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

Catalunya Cristiana

Redacció i administració:
C/. València, n.º 244, 2on.
Barcelona - 7. Telfs. 215 27 39,
215 27 84, 215 28 05 i 215 24 33.
Edita: EDICIONS TERRA

NOSTRA, S.A. Director: Joan E. Jarque i Jutglar.
Sots-director: Francesc Malgosa i Riera. Redactor en
cap: Antoni Plaja i Mateu. Redacció: Tomàs Puntí i Fran-
cesc Gamissans. Compaginació: Eugènia Vidal. Col·la-
boradors habituals: Pere Tena, Josep M.ª Aragonès,
Josep M.ª Ballarín, Josep Ll. Martín Descalzo, Vicenç
Nolla, Josep Faulí, Esteve Busquets i Molas, Pau López
Castellote, Climent Forner, Enric Planas, Xesc Solià,
Albert Pera, Josep M.ª Gavín, Jaume Casanova, Josep
Ventura, Guillem del Món, Picanyol. Documentació:
Ferran Camps. Traducció i correcció: Oriol Camps,
Agustina Turullols. Publicitat: Josep M.ª Truñó.
Muntatge, composició i fotolits: Grup Tres. Adminis-
tració: Joan Manuel Checa. Subscripció: Anual, 1.500
ptes. Semestral, 750 ptes. Dipòsit legal: 14.387.

Sínodo, un primer balanç

S'ha dit que aquest Sínodo sobre la família pot passar sense pena ni glòria com els altres —el de la catequesi per exemple—, entre altres motius perquè el missatge conclusiu, mancant de grapa, haurà passat massa temps fins que surti el document pontifici que recollirà les proposicions —excel·lents, diuen— dels Pares. El remei el tenim a la mà els periodistes. A nosaltres ens pertoca mantenir alerta l'opinió pública sobre el tema. Ho fem de gust.

Al·lo que surarà de les esmentades proposicions, sols ho sap el Papa. Ell no en va dir res en el seu discurs de clausura del Sínodo. Es va limitar a afirmar el propòsit que "les indicacions doctrinals i pastorals del Sínodo es tradueixin en realitzacions concretes".

En canvi cada bisbe en la seva diòcesi, i els episcopats de cada país, poden començar ja a moure's en la línia que d'una manera clara ha estat marcada per les intervencions dels bisbes, molt nombroses i fetes públiques. Així ho han començat a fer, per exemple, dos bisbes espanyols, així com bisbes francesos i suïssos.

El to d'aquests missatges "nacionals" és naturalment diferent del del Sínodo. El fons, però, és el mateix. El pensament central —s'ha dit profètic— de Pau VI en la "Humanae vitae" és reafirmat, tanmateix els bisbes s'esforcen en fer-ne comprendre els motius profunds tot i tenint en compte les dificultats, a vegades insuperables, en les quals alguns matrimonis es troben per a realitzar-ne plenament l'ideal.

L'Església, a més, no està pas fora de la Història, desarrelada de les cultures; ha de discernir, per tant, els signes dels temps, com li agradava de dir a Joan XXIII ni per beneir-ho tot, ni per condemnar-ho tot. El Sínodo ha remarcat alguns d'aquests signes positius, com la promoció de la dona, l'atenció a les persones, certs costums culturals...; i alguns de negatius, com l'explotació de certs pobles, la materialització de l'amor, l'individualisme disgregador...

La doctrina moral ha d'integrar la noció de "progrés gradual" vers l'ideal cristià apreciament positivament cada etapa mentre s'accepti com un estatí imperfecte i estimuli en l'avançament vers una més gran perfecció.

Aquest últim punt té una gran importància en els dos problemes candents de la transmissió de la vida i del divorci.

L'Església no vol tancar els fidels dins d'esquemes rígids construïts a base del que és permès i del que està prohibit. Cadascú s'ha de posar en camí, partint de la seva pròpia situació, sempre imperfecta, vers l'ideal cristià, amb la certesa de ser comprès i ajudat per l'Església. La doctrina és per a l'home i no viceversa, però el Sínodo s'ha cuidat ben bé de no oferir "rebaixes" en la doctrina per a posar-se al gust del dia.

Si es llegeix sense prejudicis, s'ha de convenir que el missatge a les famílies cristianes respira també aquesta preocupació de "fer-se càrrec" de la realitat concreta de les famílies avui i de la voluntat, no pas de reblar el clau de la llei, sinó d'ajudar els germans en el progrés vers la felicitat que promet l'Evangeli als seguidors de Jesucrist.

Una Església contra corrent

De les intervencions que s'han sentit al sínodo de bisbes, la que m'han impressionat més ha estat la del cardenal Benelli. Ha tingut el coratge de proclamar una cosa que calia que algú digués: que el sínodo de no ha d'esperar de ser comprès pel "món", que l'Església ha d'assumir la seva vocació de nedadora contra corrent, conscient que viu en un "món" que ha fet una juguesca contra la vida i a favor de l'egoisme.

Aquest és un problema que fa temps que m'angoixa. Sé molt bé —el Concili ens ho va explicar magníficament— que l'Església està al servei de l'home i que un cristià s'ha de sentir home entre els homes; i no seria cristià del tot si no se sentís fill de la civilització en que viu. Però també sé amb quant de recel parlava Jesús de "l'esperit d'aquest món" i com proclamava sense circumloquis que el "món" no l'havia comprès ni comprendia mai els seus autèntics deïxebles. ¿Com s'han de distingir, aleshores, els camps en que la humanitat avança cap a una humanització vertadera —i en els quals els cristians hem de col·laborar com els altres, però amb més empena— d'aquells altres en què l'Església i els cristians hem d'oposar-nos a la marea, assumir la impopularitat, resignar-nos que ens diguin "carques", per tal de procurar salvar el món de si mateix? A mi m'espantaria una Església separada absolutament del món, al qual ha de salvar. Però no m'espantaria menys una Església que digués que sí al món en totes les coses, una Església que hagués deixat de ser sal —i la sal cou, a les ferides— per a convertir-se en sucre del món o, pitjor, en sacarina del món!

Veig que alguns amics meus han resolt molt fàcilment la papereta: són la sal de l'Església i el sucre del món. Dediquen totes les seves energies a fastiguar l'Església i a mostrar llurs coincidències personals amb el món. Es proclamen tan cristians, que s'han convençut que l'Església no ha deixat de desbarrar en vint segles, mentre el món —ah, el preciós món— ha inventat totes les coses grans que configuren el futur: divorci i avortament entre elles avui, i demà eutanàsia segurament.

Sento molt que la meua consciència no em deixi assumir aquesta juguesca. I encara menys quan

m'adono que fins i tot les exageracions dels bisbes en aquests camps són exageracions a favor de la vida, mentre el menyspreu de la vida és el que no para de créixer en la nostra civilització.

Penso, per exemple, en la "Humanae vitae". Fa dotze anys, tots els llistos d'aquest món s'hi van tirar al damunt; els frívols de la premsa la van reduir a tres negacions i els cristians que estaven "al dia" es van unir a l'exercit dels carnisers. Aquella polèmica crucificà Pau VI, que ja no va ser mai més el papa creador que era. Avui, dotze anys més tard, els científics, els ecologistes, fins i tot molts moralistes més "progres" comencen a descobrir que en aquell document hi havia molts aspectes profètics i que la seva entranya vertadera era la defensa de la vida, avui devaluada.

Passarà el mateix amb aquest sínodo? Pressento que sí. Reconeguem que defensar la família avui no està de moda, com tampoc no ho està creure que un fill és més important que un frigorífic o que la vida pot tenir altres objectius que no siguin d'arribar a posseir un televisor en colors, cotxe darrer model i xalet a muntanya. Però espero en que aquest sínodo l'Església assumeixi amb valor el seu paper de profeta. Malgrat que ja se sap que tots els profetes foren apedregats.

Deixeu-me que somrigui un moment abans de cloure aquestes línies. Es que acabo d'obrir un diari d'avui on llegeixo un anunci molt a la moda de la nostra hora divorcista: sota la foto d'una senyora maca que abraça un senyor, però que pensa molt més en la copa de conyac que mostra amb la mà, es llegeix aquesta frase: "Si el meu marit no es mereix un XXX, ¿es mereix de continuar sent el meu marit?". Bravo! Segur que aquesta causa de divorci no s'havia ocorregut als nostres legisladors! I ¿a qui podria extranyar que, en aquest regne de la frivolidat a què sembla que ens encaminem, una il·lustre senyora menysprei el seu marit perquè no guanya prou per a consumir conyac XXX?

Doncs be: no, no, no. Mai no em sotmetré —ni com a homes, ni com a cristià— a aquesta entronització de l'estupidesa.

José Luis Martin Descalzo

El nou format de CATALUNYA CRISTIANA

Tenint en compte que, en general, es llegeix poc i que espanten les columnes massa atapeïdes de lletra, opino que el nou format pot fer possible una presentació més engrescadora. He sentit repetides vegades que hom diu: —No, aquesta setmana no la compro perquè encara m'han quedat coses per llegir—. És lamentable oi? Però és així: la TV, fa perdre el costum de llegir. I seria un gran bé, en molts conceptes, que CATALUNYA CRISTIANA estimulés la gent a llegir. Però s'haurà d'aconseguir de mica en mica, i qui sap si començant amb L'EIXERIT.

I seria interessant que de les diferents comarques hi col·laboressin escriptors amb tarannà distint al del clàssic escriptor amb mentalitat barcelonina.

Mª Victòria Esplet de Tintó

Des del Tercer Món

Sóc una missionera de Bolívia (que ara passo aquí les vacances) que llegeixo "Catalunya Cristiana" sempre —encara que m'arribi amb retard— amb molta alegria. En gaudeixo de veritat. Té un fons ben cristià i orienta el nostre poble molt rectament; és d'un gran equilibri i, per damunt de tot, crec que contribueix a l'exaltació del Regne de Déu.

Endavant! Catalunya té necessitat de conèixer més la Bíblia, l'Evangeli; saber pastoral, cultura, art, tradicions nostres; i també poseu a la revista l'alegria de viure en Déu.

Si desitgeu que alguna volta escrivim de la tasca que fem al país on Nostre Senyor ens ha enviat, ho farem amb molt de gust. Ens agrada molt que ens parleu del sant pare i de l'Església, que alguns catòlics no comprenen bé!

Un suggeriment: potser podríeu encloure a "Catalunya Cristiana" alguna poesia o pro-

El lector escriu

sa de mossèn Miquel Melendres, tarraconí, un gran poeta un poc oblidat. Morí fa uns set anys. El seu llibre "La muntanya de la mirra" és preciós.
Moltes felicitats i molt agraïda.

Marta de J Martí Missionera a Cochabamba

Els lectors de CATALUNYA CRISTIANA formem una gran família

Des del meu lloc de mestressa de casa i catequista al servei de l'Església, us felicito per aquest mitjà de formació i informació religiosa. El que caldria fer, és alguna promoció de CATALUNYA CRISTIANA a les parròquies per donar-la a conèixer. Jo la vaig conèixer per l'anunci que en feu el capellà de la comunitat cristiana del Santuari de la Misericòrdia de Reus.

Una cosa trobo a faltar al setmanari: la història mariana de les nostres ermites de la Mare de Déu. També deixeu-me dir una altra cosa: no deixem empastifar el nostre setmanari amb anuncis inconvenients; crec que tot ha de ser net i delicat al màxim, no us sembla?

Crec que tots els lectors formem una gran família. És molt bonic el conèixer la vida dels nostres monestirs o de saber la història del Cottolengo del pare Alegre.

Josefina Cuadrada

Els "cursetistes" de Lleida

Un grup de cursetistes de Lleida es queixa a CC perquè s'hi van introduint articles en català, i això els molesta molt. Si Lleida és Catalunya, llegir quel-

com en català no els ha de molestar.

L'experiència més diversa demostra que aquest fet no sol venir de nou a ningú que s'hagi vist en la necessitat d'abandonar la pròpia terra i d'ésser acollit en un altre país.

Carme Bardella i Vidal

A Jordi Llimona

A l'AVUI del 27 de setembre aparegué un article de Jordi Llimona per defensar l'acció de la Generalitat en la campanya que féu de planificació familiar.

Invocar la llibertat de cadascú i de cada parella és correcte, si és feta per a servir, si és una llibertat d'amor. Hi ha una altra llibertat que és filla de l'egoisme. Jesús fou lliure per a servir, lliure pel germà. La vida cristiana és lliurar-se a l'altre: servir. Per això la veritat de Crist és l'única que ens fa lliures (Jn, 8,32). La regla de la paternitat responsable és aquesta: servir millor Déu, la humanitat, el fill Catalunya, si voleu. Optar per la vida, pel ser, sempre és millor que optar per la mort, pel no-ésser. No és veritat això, bon Déu. Vós que sou la Vida i el Ser?

Benaurades les parelles que comprenen aquesta veritat. Desgraciada Catalunya de tenir aquets teòlegs i polítics de la novida. Amb tot i això, esperem que Déu ens tractarà, no com ens mereixem, sinó segons la seva ampla mesura, per a poder-li donar gràcies.

Ignasi Ferreres Jordana

Una orientació fresca

Em plau el vostre setmanari, fins i tot l'Eixerit. A mi em feia molta falta una orientació fresca i vinguda del Papa, ja que havíem arribat a l'extrem que l'Església semblava una olla de cols.

Em plauria fer una subscripció per algun missioner, però de moment no puc, un altre any serà.

Antònia Prat

Avisos i Comunicats

Barcelona

ESTROC (Espai de trobada amb Crist).— El tema del mes de novembre serà LA PREGÀRIA. Tots els joves, nois i noies, hi són convidats. Serà dirigit per Mn. Jaume Abril i tindrà lloc el dia 16 de dos quarts de 10 a dos quarts de 2 del matí, a l'església del Sm. Sagriment, c/ Aragó, 268 bx. Hi haurà celebració de l'Eucaristia. Per informació: CEDAIR, c/ Aragó, 268. Telf. 216.02.13.

Moviment cristià de mestres.— La propera trobada serà el dia 9 de novembre, de 10 a 1 del matí, al c/ Aragó, 268 bx. Continuarem treballant l'Estatut de Centres docents. Hi haurà celebració de l'Eucaristia. Informació. Montse Sardà, telf. 253.44.99

Basilica parroquial de Santa Maria del Pi. Temes formatius.— Dia 12 de novembre, dimecres, a les 10 del vespre, "Sala St. Josep Oriol", c/ Cardenal Casañas, 162; tema: "El divorci i la seva repercussió en la societat i en l'Església", pel Dr. Xavier Bastida i Canals, Vice-provisor del Tribunal eclesiàstic de Barcelona.

Unió de Religiosos de Catalunya. Activitat pel Curs 1980-81.— Dia 14: "Especificitat de la vida religiosa", a càrrec de Evagelista Vilanova i J.I. González Faus; dies 21 i 28 "Compromís-Pregària", a càrrec de J. Vives i J. Ma. Rovira Bellosó; dia 5 de desembre, Taula Rodona, "Com vivim la vida religiosa", moderador Jaume Pujol; dies del 2 al 5 de gener, Curset a Montserrat, "Línies fonamentals de la Regla de St. Benet", per Miquel Estradé. Per informació a la seu actual de l'Unió: c/ Rosselló, 223, 3er. Telf. 218.42.95

Exercicis Espirituals per a Religioses.— Dirigida per Mn. Francesc Vergés tindrà lloc del 20 al 29 de novembre, a la Casa d'Exercicis de la Cova de St. Ignasi de Manresa. Per informació: Telf. 872.04.22

Conferència sobre el Cardenal Newman.— A l'Oratori de Gràcia, c/ Sol, 8, el dia 16 de novembre, a 2/4 de 6 de la tarda, tindrà lloc una conferència sobre: "Joan Enric Newman, mestre i exemple de vida cristiana". Exposarà el tema el P. Aureli Boix de l'Oratori de Barcelona.

Minyons Escoltes/Guies St. Jordi. Muntanya de tardor.— Curs de formació per a l'animació de la fe. Adreçat als consiliaris escoltes i laics animadors de la fe en els agrupaments, tindrà lloc els dies 21 de novembre, des de les 8 del vespre, i 22, fins després de dinar, al Seminari Martí-Codolar (metro Horta), Barcelona. El tema serà: "Acollir la fe dels 14-16 anys. Serà desenvolupat d'acord amb la pedagogia escolta. Per inscripcions: Equip Animació de la Fe, Minyons Escoltes/Guies St. Jordi, c/ Llúria, 7, Barcelona-10 Telf. 301.78.90, abans del dia 18 de novembre.

Seminari sobre els drets del malalt.— Organitzen: Delegats de les Diòcesis catalanes. Col·laboren: Unió d'Hospitals de Catalunya i Balears, Associació per al Desenvolupament Hospitalari, Hospital Infantil St. Joan de Déu, Escola universitària d'Infermeria St. Joan de Déu. Temes: Dret a la salut; dret a una assistència integral; dret a morir amb dignitat. Coordina: Josep Lluís Redrado. Dates: 1, 2 i 3 de desembre. Horari: Matí de 10 a 1; tardes de 4 a 8. Lloc: Institut Nacional d'Educació Física, c/ St. Mateu, s/n (Carretera d'Espluges davant de l'edifici Nestlé). Per a informació i inscripcions: Secretaria de l'Escola Universitària d'Infermeria St. Joan de Déu, c/ Carretera d'Espluges, s/n. Telf. 203.40.00 (ext. 140). Barcelona-34

DIVORCI, NO

(Opina un ciutadà catòlic)

Conferència per l'advocat

MANUEL THIÓ I RODÉS

el dijous vinent, 13 de novembre
a les 7,45 de la tarda

al COLLEGI D'ADVOCATS
Mallorca, 283

INSTITUT CULTURAL FEMENI

Club ocupacional

Per a insuficients mentals a partir de 70 graus

Aprenenta d'un ofici: costura, ceràmica, etc.
Repàs de cultura general, lectura, escriptura, aritmètica
Expressió corporal: sessions de psicomotricitat
Dinàmica de grup - Psicodrama, etc.

A partir del 3 de Novembre
Informes a l'Institut Cultural Femeni

Muntaner 31, pral. i Gran Via 602-2.º - T. 254 74 71

LLIBRERIES I QUIOSCOS ON PODEU ADQUIRIR "CATALUNYA CRISTIANA"

BARCELONA-CIUTAT

Llibreria Claret, c/ Llúria, 5
Hogar del Libro, c/ Vergara, 3
Llibreria Amics, c/ Passeig del General Mola, 66
Llibreria Amics del Catecisme, c/ Condal, 27
Llibreria Aula, c/ Benedicto Mateo, 24
Llibreria Joan Ballester i Canals, c/ Consell de Cent, 281
Llibreria Carolinas, c/ Las Carolinas, 30
Llibreria Horacio, c/ St. Gervasi de Cassoles, 55
Llibreria Llisamí, c/ Enric Granados, 19
Llibreria Margenat, c/ Major de Sarrià, 77
Llibreria Canigó, c/ Boters, 11
Llibreria Catalònia, c/ Rda. de St. Pere, 3
Llibreria Editorial Balmes, c/ Duran i Bas, 11
Llibreria Elisa, c/ Balmes, 130
Llibreria Europaper, c/ Major de Gràcia, 129
Llibreria Formiga d'Or, c/ Avda. Porta de l'Angel, 3
Llibreria L. Hernández, c/ Passeig Reina Elisenda, 2
Llibreria Remei, c/ Badal, 144
Llibreria Signe, c/ Mallorca, 301
Llibreria Turó-Parc, c/ Porvenir, 71
Llibreria P.P.C. c/ Canuda, 9
Quiosc Juliana Besca, c/ Riera d'Horta, 14-1B
Quiosc Joan Tarrasou, c/ Passeig St. Joan-València
Quiosc "Ya", Plaça de Catalunya
Quiosc Rafel Ferrer, c/ República Argentina, 233
Quiosc Margarita Poy, c/ Plaça Lesseps, 31

SABADELL

Llibreria Hogar del Libro, C/ Passeig Gral. Primo de Rivera, 34
Llibreria Sabadell, c/ Passeig Manresa, 7
Llibreria Ibáñez, c/ Alfons XIII, 6

TERRASSA

Llibreria Teresa Martínez, c/ Arquímedes, 76

TORRELLES DE LLOBREGAT

Llibreria - Estanc, c/ Plaça de l'Església, 4

ARENYS DE MUNT

Llibreria Pujades i Climent, c/ Riera, 8
Llibreria St. Martí, c/ Riera de St. Martí, 10

ARENYS DE MAR

Llibreria Santa Maria, c/ Rambla Bisbe Pol, 62

BANYOLES

Llibreria Mateu, c/ Santa Maria, 22

BLANES

Llibreria Biplloc, c/ Ample, 25

GIRONA

Llibreria Les Voltes, c/ Plaça del Vi, 2
Quiosc P.P.C. c/ Avda. Jaume I

LLORET DE MAR

Llibreria, c/ Carme, 30

PLATJA D'ARO

Fotos Julián, c/ Galeries St. Lluís, 49

PALAMÓS

Llibreria Esports Josefina, c/ Avda. Victòria, 19-21.

SANT FELIU DE GUIXOLS

Llibreria Ramon Llopart, c/ Anselm Clavé, 18

SOLSONA

Llibreria Dach, c/ Sant Miquel, 5

GIRONELLA

Llibreria Casa Pla, c/ Pont, 10

MOLLERUSA

Llibreria Dalmeses, c/ Jacint Verdaguer, 5

TÀRREGA

Llibreria Güell, c/ Santa Anna, 6

TARRAGONA

Llibreria Rambla Nova, c/ Rambla Nova, 99
Quiosc Dª Pilar Fuentes, c/ Gaya, s/n

MANRESA

Quiosc Roser Boixader, c/ Barriada Guix "Cases Mòdiques", s/n
Llibreria Pedro Sánchez

CALAF

Llibreria Montserratina, c/ Sant Joan, 2
Llibreria parroquial

NAVARCLES

Llibreria Pedro Sánchez, c/ Ample, 21
Llibreria Josep Monrós, c/ Nou, 69

SANT PERE SALLAVINERA

Llibreria parroquial

TORELLÓ

Llibreria Treserra, c/ Sant Batomeu, 3

VIC

Tipografia Balmesiana, c/ Riera, 5

PONTS

Imprempta Angel Novell, c/ Crta. Seu d'Urgell, 3

GUISSONA

Llibreria Sebastià Barnolà
Llibreria Viuda Roca.

Dedicada als malalts
i disminuïts físics

"Auxília", de nou a Girona

Barcelona.— L'associació internacional, anomenada "AUXILIA", s'ha establert de nou a Girona a fi de practicar aquí la promoció cultural i social dels malalts i disminuïts físics. Aquesta associació benèfica existeix a Espanya des de l'any 1952 i tenim entès que pels voltants del 1966 ja actuava a la nostra ciutat, si bé no arribà a arrelar-se. Concretament, ens sembla haver llegit llavors un reportatge a la revista "Vida Catòlica" on s'explicava l'acció pedagògica que es portava a terme amb una dotzena de

joves i d'infants minusvàlids. "AUXILIA" es dedica principalment a l'ajuda cultural dels malalts de llarga curació, donant-los cursos a domicili, per correspondència, als hospitals o en escoles especials. A més, els donen una il·lusió nova per la vida i un sentit a la seva existència per mitjà del treball. De moment, els qui vulguin col·laborar, o fer alguna aportació econòmica a l'entitat poden adreçar-se a "AUXILIA", Apartat de Correus 12.056 - BARCELONA

M. Caballé

Donada la separació de bens

El Parlament pot legislar sobre el divorci

BARCELONA.— El Degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona, Josep Maria Puig Salellas, ha afirmat que "el Parlament de Catalunya pot legislar alguns aspectes relatius al divorci", ja que les diferències de l'actual text constitucional (article 149, punts 1 i 8) amb el de la Constitució de la República són gramaticals, i no pas de fons, per la qual cosa es pot reproduir la situació que ales-

hores va plantejar-se amb el divorci.

El senyor Puig Salellas, després de declarar-se partidari d'una regulació uniforme per a tot l'Estat d'acord amb aquest tema, afegeix que, no obstant, podria ésser convenient que el Parlament català adoptés la normativa general a les peculiaritats catalanes, ja que a Catalunya el matrimoni es regeix pel sistema de separació de bens.

Reunió del Consell de Pastoral

Un nou pas cap a la vertebració de l'Arxidiòcesi de Tarragona

TARRAGONA.— S'ha celebrat una nova i important reunió dels delegats del Consell Diocesà de Pastoral de Tarragona. L'Arquebisbe, Dr. Josep Pont i Gol, va presidir aquesta trobada de cent vint delegats dels diferents grups del Consell, la qual cosa representa un pas més cap a la vertebració de l'Arxidiòcesi, dins la fidelitat a l'Evangeli de Jesucrist.

El Sr. Arquebisbe va presidir la celebració de l'Eucaristia, i, tot seguit, es va fer l'explicació del reglament d'aquesta fase diocesana del Con-

sell, a més d'altres detalls organitzatius. Després es va passar a la presentació de les propostes de conclusions del tema sobre l'Església.

La proposta fou presentada per Mn. Josep Gil, el qual va fer també una ponència sobre l'Església de Jesucrist. Els delegats, per la seva banda, varen prendre els exemplars de les propostes de les conclusions per als seus grups, els quals podran enviar esmenes a la Secretaria del Consell fins el dia 7 de novembre.

Josep Sabaté

Quelcom que el país i l'Església necessitaven

Minyons Escoltes: 20 anys al servei de Catalunya

BARCELONA.— Calgué coratge i gust per les responsabilitat al petit grup de Minyons Escoltes de Catalunya, ara fa vint anys, quan, intuïnt que l'escoltisme podia fer néixer el futur, pregueren la decisió de promoure arreu de l'Estat una nova forma de reagrupament escolta que es proposés com a objectius plantar l'Església enmig dels nois i revifar la manera de ser de cadascun dels pobles d'Espanya. Era normal que d'aquest projecte de futur els catalans en fossin els capdavanters: A Catalunya l'Església no mirava pas enrera i era viva en els seus moviments ja conciliars. En quant a estima i fidelitat al propi país, des de la desfeta del 39, els escoltes de Mn. Batlle l'havien prou demostrada.

No és d'estranyar, doncs, que els responsables de l'escoltisme catòlic a Catalunya entenguessin que se'ls demanava aquest servei eclesial i escolta, fins i tot com a condició de pervivència pròpia: entendre a les altres diòcesis d'Espanya un escoltisme que a Catalunya s'havia manifestat palesament com l'Escoltisme que el país i l'Església necessitaven.

Ara fa ja vint anys que l'Escoltisme catòlic agermana els nois dels pobles d'Espanya: ara hi són ba scos i gal·les,

andalusos, gent dels altres països catalans, castellans de Salamanca, gent de Cantàbria i d'Astúries. No cal pas rebaixar la importància política que aquesta educació escolta en la convivència entre la gent que estima el seu país té de cara al futur.

Es per això que els responsables del Moviment Escolta catòlic han volgut celebrar-ho, i ho estan fent com un homenatge agermanat d'uns pobles d'Espanya als altres per l'enriquiment mutu que això ha suposat.

Per unir-se a aquestes celebracions ha estat present a Barcelona el Dr. Laszlo Nagy, Secretari Mundial de l'Escoltisme. És aquesta la primera vegada que l'executiu màxim de l'Organització Mundial Escolta visita el nostre país. Minyons Escoltes/Guies Sant Jordi de Catalunya oferiren, dilluns dia 27, un acte públic de presentació per explicar el sentit de l'efemèride. I amb aquest motiu, acompanyats del Consell del Moviment Escolta Catòlic, han celebrat en el transcurs de la visita del Secretari Mundial interessants entrevistes. Entre elles cal destacar la que van tenir amb l'Honorable Jordi Pujol, president de la Generalitat, i amb el Cardenal Jubany, arquebisbe de Barcelona.

El Secretari Mundial ha estat també acollit pel Sr. Narcís Serra, batlle de Barcelona, i antic escolta. I a la tarda del dimarts, visità el monestir de Montserrat, tan lligat a la història de l'escoltisme a casa nostra, on fou rebut pel P. Cassià Just.

Arreu el Dr. Nagy ha pogut constatar l'estima que Catalunya té per l'Escoltisme, com a moviment formador d'homes de tremp i de caràcter.

Aquest cap de setmana, amb la presència del Dr. Nagy i d'escoltes dels pobles d'Espanya, se celebraran actes semblants tant a Euskadi com a Madrid.

En tots aquest llocs, el Secretari Mundial ha estat també hoste de les altres associacions escoltes, que juntament amb el Moviment Escolta Catòlic integren la Federació d'Escoltisme a Espanya. A Barcelona, tingué ocasió d'entretenir-se amb la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge.

També a Barcelona, seu de la Conferència Internacional Catòlica de l'Escoltisme, el Dr. Laszlo Nagy ha estat rebut per Jordi Bonet, altre temps responsable de l'Escoltisme Catòlic a Catalunya, i actualment Secretari General de la CICS.

G.S.

Bisbats i moviments

Reunió de matrimonis del Lluçanès

Aquest any, el 12 d'octubre, es varen reunir al Santuari de La Gleba, un nombre ben considerable de matrimonis del Lluçanès, per celebrar junts les seves nocces d'argent matrimonials.

Es ja la vuitena vegada que organitzen a nivell comarcal aquesta efemèride tan reeixida, on assisteixen a la Missa concelebrada pels capellans de la comarca i presidida pel Sr. Bisbe. Després es troben al dinar de germanor que posa cloenda a la festa amb la joia i la satisfacció de tots els participants i amics.

Per molts anys.

Assemblea Diocesana d'Urgell, a debat

Es dia 26 d'octubre a la casa del bisbat de La Seu d'Urgell, tingué lloc una important reunió conjunta dels Consells del presbiteri i de pastoral. El tema és l'assemblea diocesana. La Vicaria de pastoral presentà a ambdós organismes els resultats de la consulta realitzada als preveres, religiosos i laics, el bisbe decidirà sobre la conveniència de convocar l'assemblea i s'estudiaran els temes a tractar pels diferents grups. No cal dir que l'assemblea és un compromís cristià que demana la col·laboració de tots els creients i també la pregrària.

Per altra banda a Artesa de Segre, la delegació

diocesana de catequesi celebrà la primera reunió de curs. Els principals temes estudiats són: formació de catequistes, edició de "Catequistes d'Urgell", evaluació del curs anterior i programació de l'actual, servei d'audio-visuals, etc.

Activitats del C.E.D. al Maresme

A Arenys de Mar s'han iniciat les activitats del Centre d'Estudis Diocesà de Girona, amb una conferència col·loqui sobre "Passotisme i contracultura" a càrrec del monjo de Montserrat, P. Andreu Marquès. El dimarts dia 28, s'inicià a Malgrat un curs sobre "Déu i ateisme", dirigit per J. M. Terricabnas i J. M. Vilarnau. Així mateix, a Arenys de Mar, a partir del 12 de novembre es podrà seguir un curs monogràfic sobre l'Església, que donaran els professors de Toca, Ponsatí, Nasplesa Busquets i Marquès.

Pelagalls: VIII Centenari de l'Església

El dia 12 d'octubre la parròquia de Pelagalls celebrà una festa bonica i original: el VIII centenari de la construcció de l'església romànica.

A primera hora del matí el sr. Bisbe presidí la celebració eucarística, a la que hi assistí tot el poble i el cap de serveis del Patrimoni arquitectònic de la Generalitat de Catalunya, Sr. Sàez.

EDITORIAL REGINA

Edicions
Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

NOVEDAD: CON UNA DE NUESTRAS CHIMENEAS, PUEDE CALENTAR TODA LA VIVIENDA

CHIMENEAS

PiO

cálidamente decorativas

EXPOSICION Y VENTA
Loreto, 36 (esquina Avenida Sarrià) Tel. 259 04 18 - BARCELONA 29
Carretera Barcelona n.º 32 - GERONA
FABRICA EXPOSICION Y VENTA
Carretera Barcelona-Puigcerdà, km 53.800. Tel. 882 01 62
HOSTALET DE BALENYA
ABIERTO SABADOS TARDE Y DOMINGOS MAÑANA

Salto en el tiempo sin compromiso
Nombre y apellidos: _____
Calle: _____ nº: _____
Población: _____
Código Postal: _____

Segons Faus i Esteve, notari i especialista en temes jurídics sobre la família

“Hem passat d'una família de bastó, al desgavell actual”

El diumenge 16 de novembre es celebra la segona sessió de treball del Congrés General de la Federació de Cristians de Catalunya. Després d'una missa que s'oficiarà en el temple de la Sagrada Família (carrers Provença-Sardenya), als locals del Patronat Social Obrer (carrer Provença, 389) es discutirà la ponència de Ramon Faus i Esteve sobre un tema tant atraient i polèmic com és el de “La família catalana”. Diem que es tractarà d'una discussió perquè la ponència ja és coneguda pels membres de la Federació, donat que fou publicada en el número 141 de la revista “Radar Social”, organ informatiu d'aquesta entitat.

Ramon Faus i Esteve, notari i membre de la Comissió Jurídica Consultiva de la Generalitat de Catalunya, és una persona perfectament vàlida per parlar sobre la família. Ell ha realitzat diferents estudis jurídics sobre el tema. “CATALUNYA CRISTIANA” s'ha posat en contacte amb ell per a conèixer el seu punt de vista.

Com a membre de la Federació de Cristians de Catalunya, sap que aquest organisme té un antecedent clar amb els “fejocistes”. Aquesta era una entitat fundada per Albert Bonet, que aplegava els joves cristians. Segons ens informà el senyor Faus i Esteve, la similitud del nom d'aquesta entitat amb “fejocistes” provocà certs problemes i àdhuc la mort d'alguns dels membres de l'entitat com a conseqüència de l'actuació indiscriminada dels anarquistes. Els “fejocistes” nasqueren als primers anys de la República i quedaren dissolts al 1936. A l'any 1977 es fundà la Federació de Cristians de Catalunya, que en l'actualitat reuneix 1600 membres. Malhauradament hi ha

La família és bàsica pel bon funcionament de la societat

pocs afiliats joves, la qual cosa fa mirar el futur amb un cert pessimisme.

El tema de la família és de màxima actualitat, sobretot ara que ha estat tractat en el Sínode de Bisbes. Ramon Faus i Esteve, creu que “la família és la base de la societat. No s'ha de mantenir com un sistema autoritari, com abans, però tampoc pot haver-hi una situació com ara en què moltes vegades els fills estan molt desvinculats dels pares. La institució Familiar quan es conserva unida, és un aglutinat de voluntats”

Creu que hi ha una crisi de la família com a institució?

És evident que sí. Hem passat d'una família de bastó, amb unes estructures molt rígides, al desgavell actual. L'ideal és trobar el punt mig.

És una institució repressora?

Potser en alguns casos ho és, però això passa quan no s'interpreta com cal allò que representa la institució familiar, que és una unió de persones amb els mateixos drets i estant disposats a

sacrificar-se els uns pels altres.

La família té continuïtat com a cèl·lula bàsica de la societat?

N'estic convençut. La desfeta d'aquesta institució portaria a la dissolució de la comunitat política.

S'ha parlat de què la dona és la gran discriminada dins la institució familiar?

Potser en algunes ocasions sí que ha estat com menyspreada; però a poc a poc les coses es van normalitzant. Crec que, efectivament, la dona ha de tenir

els mateixos drets que l'home i no ha de patir cap mena de discriminació. Val la pena recordar que ara la dona té una autonomia absoluta respecte als seus béns. Reconeix que encara els manca tenir dret a la patria potestat, o sigui, que la mare i el pare tinguin els mateixos drets sobre els fills.

Què en pensa del divorci?

Crec en la indissolubilitat del matrimoni. Estic plenament d'acord amb les directrius que assenyalen l'església. D'altra banda, l'evangelisme és perfectament clar en aquest tema, segons es desprèn del text de Sant Mateu, en el qual es diu que és un dret diví.

Es optimista cara al futur de la institució familiar?

Tinc la seguretat que la gent cada vegada es convencerà més que la família és bàsica pel bon funcionament de la nostra societat.

En la ponència que presentarà el proper dia 16 vostè farà referència d'una manera molt especial a la família catalana. Hi ha alguna peculiaritat que sigui interessant de destacar?

S'ha de fer una distinció entre la família urbana i la del camp. En el primer cas per tot arreu hi ha una problemàtica comuna. En quant a la família rural hi observem unes tradicions molt arrelades. A cap altre lloc hi trobem una situació com la de l'hereu. La nostra família és un gressol de virtuts, com un seminari de bons costums.

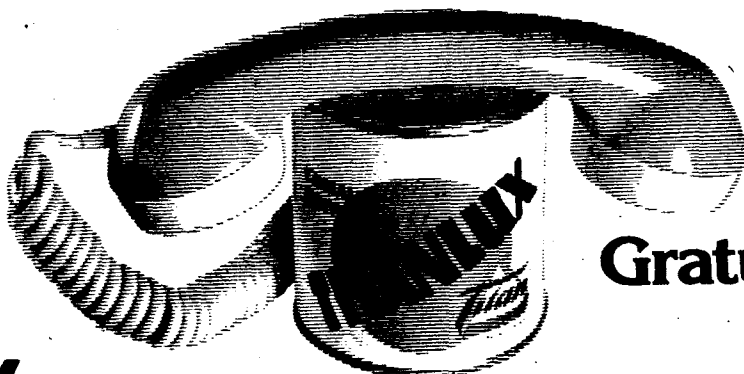
Tomàs Puntí

¡Pinti'l Vostè mateix!

És el bricolatge més fàcil i més net. Animi's i sorprengui's dels resultats.

Compti amb nosaltres, per tal d'aclarir qualsevol dubte sobre pintat, lacat o envernissat.

**Servei
TITANLUX**

Gratuït

3094266

Escrigui al Servei TITANLUX Gratuït, Av. Bogatell, 29-47
Barcelona-5, si desitja rebre gratuïtament el prospecte:
“pintar és el bricolatge més fàcil”

Nom _____
Adreça _____
Població _____

cac

Sota pena d'excomunió

Les dones no podran entrar a la cartoixa de Jerez

Jerez de la Frontera.— Sota pena d'excomunió, les dones no podran visitar el monestir de la cartoixa de Jerez, segons que diu una nota de la secretaria general d'aquest bisbat. Afegeix que, dins la clausura d'un orde monàstic, la mesura prohibeix que hi entrin dones de qualsevol edat, condició o estament per cap motiu. Només se n'exceptuen les esposes dels qui actualment regeixen les nacions.

Amb aquestes puntualitzacions la secretaria general del bisbat de Jerez ha sortit al pas de les afirmacions del regidor delegat de Cultura de la ciutat, Mariano León Moreno. Dies enrera havia declarat —després d'una entrevista amb el delegat provincial, senyor Torres Royo— que hi havia la possibilitat que les dones poguessin visitar el monestir de la cartoixa, declarat monument nacional.

"Ni el superior mateix —continua la nota— està facultat per a aixecar aquesta prohibició. En cas de transgressió, tant els qui la conculquin com els qui introdueixin o admetin una dona queden excomunicats". Per fer aquestes afirmacions l'organisme eclesiàstic es fonamenta en canons del dret eclesiàstic vigent.

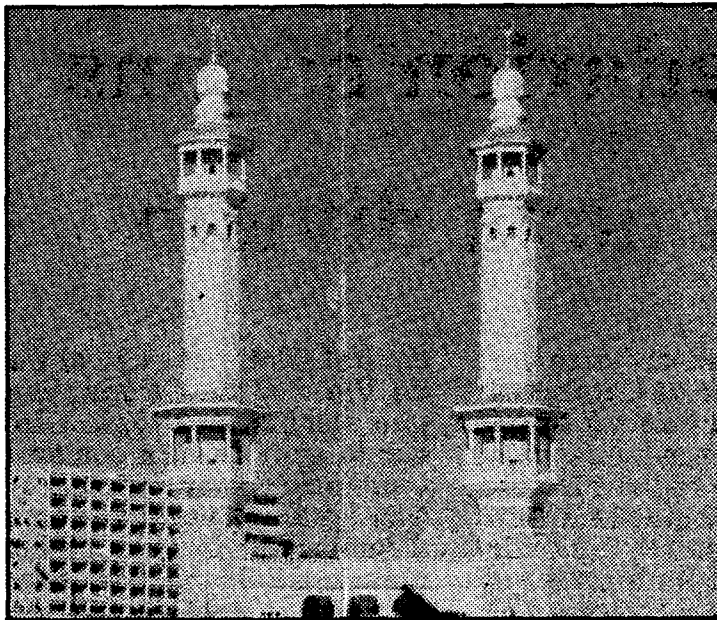
Còrdova.— Els musulmans han tornat a posar els ulls sobre Còrdova, l'antiga perla de l'Islam, disposats a reconquerir-la espiritualment.

En poc temps s'han esdevingut a Còrdova una sèrie de fets que, malgrat ser diferents entre si, denoten aquest impuls sentimental musulmà de posar els ulls sobre aquella ciutat. Els fets més recents són la col·locació de la primera pedra d'una mesquita a Pedro Abad i les festes del "Id al adha" que preparà una comunitat musulmana.

Pel març havia anat també a Còrdova l'anomenat secretari general de la comunitat musulmana d'Espanya, Alvaro Marchordom. Hi inicià els preparatius per a convertir la ciutat en centre espiritual dels musulmans espanyols. Començà per demanar a l'ajuntament que cedeixi l'ús del morabit que hi ha als jardins de la Mercè per tal de fer-hi una mesquita.

Primera mesquita en set segles

Els musulmans, a la reconquesta espiritual d'Andalusia

Els minarets es tornaran a retallar sobre el cel blau d'Andalusia.

"Des de fa temps —va dir aleshores— tenim el pensament posat a Còrdova. La Còrdova musulmana representa per a nosaltres voler viure tota aquella època gloriosa d'un Islam tolerant". L'ajuntament

acceptà la cessió d'ús d'aquest morabit.

El darrer acte d'aquesta escalada islàmica sobre Còrdova s'esdevingué fa pocs dies a Pedro Abad, a trenta-dos quilòmetres de la capital. El cap

suprem de la comunitat ahmàdia, Hazrat Mirza Nasir Ahmad, col·locà amb tota pompa i enmig de la curiositat dels habitants del poble la primera pedra de la primera mesquita que es bastirà a Espanya després de set segles. El blanc edifici, coronat per dos esbells minarets i precedit d'un pòrtic amb arcs apuntats, obrirà les portes abans d'un any arran de la carretera N-IV, als afores de Pedro Abad. Es un poble que curiosament nasqué com a conseqüència d'un miracle obrat per un sant Crist que acompanyava sant Ferran III en la seva campanya reconquistadora.

Per altra banda, segons que han dit fonts properes a aquest moviment, un hotel de la Costa del Sol ha estat adquirit per a destinar-lo a seus central d'una futura universitat islàmica. A part de les assignatures de caire religiós, s'hi estudiaran les carreres universitàries usuals.

Ortuella: On era Déu el 23 d'octubre proppassat?

Encara estem consternats per la tragèdia escolar d'Ortuella que la premsa, la ràdio i la televisió ens han servit aquest dies. Es una suma i seguit d'Utebo (Saragossa, 24 de juny del 1976), camping dels Alfacs (Alcanar, 11 de juliol del 1978), per esmentar només els més recents. Però la llista fatídica que tinc a mà és absurdament llarga.

Davant aquests fets, una vegada superat el "shock" emocional —recordeu les fotografies després de l'explosió i especialment els rengles de quaranta-vuit taüts blancs i tres de foscos a la missa de funerals del 24 d'octubre!—, s'imposa una reflexió serena des de la fe il·lustrada.

Perquè amb freqüència l'home del carrer i cristià amb poca formació no sap respondre la pregunta de l'incrèdul mal intencionat: "On era el vostre Déu?"

Oferim aquestes reflexions amb l'ànim de presentar una imatge adulta i actual del Déu cristià. Potser ens ajudarà a superar crisis o purificar el concepte de Déu que circula per aquí.

Un "déu" que no existeix...

...enlloc més que en la imaginació infantilitzada dels homes simplement religiosos, però que no han arribat a la maduresa de la fe en el Déu revelat en Jesucrist, és el absent en la catàstrofe d'Ortuella. Hi era present només com a "projecció freudiana" heretada i ambiental en l'ànim de molta gent.

Es un "déu" que potser se'n va ensenyar com a absolut i únic vigilant de la màquina terrestre i còsmica. Conseqüentment, l'home queda així anul·lat i esclafat en la seva llibertat. Només "déu" ho fa i preveu tot. El destí dels humans està fatídicament decretat tot reduint els humans a zero. Són, si per cas, robots moguts per un déu-màquina que prem botons electrònics al seu albir. Si algun home s'autopromociona, s'entén com una rebel·lió contra aquest "déu-rival" i és encadenat com el Prometeu grec.

Senyors: aquest déu no existeix i per això no era al col·legi d'Ortuella el 23 d'octubre.

El Déu de l'"assumpció"

Eric Fromm en el seu "L'art d'estimar" ha divulgat la distinció-clau en concepte d'amor. Per ell hi ha dues classes d'actituds davant l'"altre". Una actitud "possessiva", limitativa i com de recel. Ve a ser indicadora d'aquesta actitud morbosa l'expressió "ets la meua dona o la meua filla, i t'estimo tant que has de fer el que m'agrada".

Una segona mena d'amor és la de respecte o amor promocional. Precisament perquè s'estima de debò l'"altre", se l'estima generosament, no possessivament, i se l'estima tal com és. Encara més: qui estima d'aquesta manera s'enorgulleix que l'"altre" creixi segons les seves qualitats, segons el seu estil, al

seu aire. Qui estima sense egoismes narcisistes només s'ofereix, s'insinua o suggereix, però no s'imposa ni coacciona.

Quan Déu "acampa" entre nosaltres —per dir-ho amb la rica expressió bíblica—, assumeix, és a dir, accepta —en el segon sentit de l'amor generós— l'home tal com és. I l'home essencialment és lliure, responsable, creatiu, solidari, previsor. Així entenen el teòleg Metz i els seus seguidors, de l'anomenada teologia de l'assumpció, el fet revolucionari de l'Encarnació de Déu. Quan Déu s'encarna en Maria —que és tant com dir en la humanitat— estima tant aquesta humanitat que l'accepta radicalment tal com és: amb cara i creu, amb virtuts i defectes. Després l'home serà invitat a purificar-se, a catàpultar-se, a divinitzar-se, a mirar horitzons de plenitud.

Estem en el "vuitè dia de la creació"

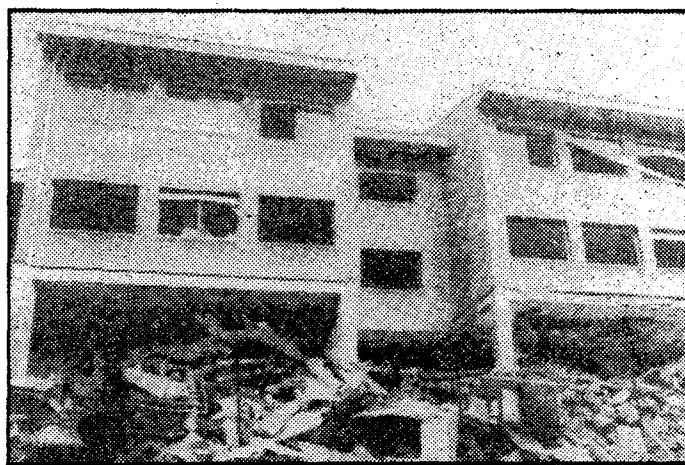
El Déu plenament manifestat en Jesucrist no està "sobre o fora" de la història de l'home, sinó en la humanitat; i hi conviu com en un misteri d'amor personalitzat i concret que ajuda, però que respecta; que ofereix programes, però que no coacciona; i que en tot cas es limita a col·laborar amb la seva gràcia, com l'amistat d'l'amor autèntic que fa niu en els cors generosos.

Amb encert es diu que l'home és el protagonista del vuitè dia de la creació, l'encarregat per Déu de domesticar-la i posar-la intel·ligentment al servei dels altres. El Déu de la Bíblia és el Déu de la "companyia" que camina al nostre costat, encara que de manera transcendent.

Senyors: el Déu de l'assumpció, el Déu dels creients cristians madurs hi era el 23 d'octubre invitant a revisar les instal·lacions de gas propà, a detectar i arreglar les fuites, a actuar conseqüentment segons les denúncies de l'associació de pares...

Déu sí que hi era. L'absent era l'home.

J. Blanc

Els infants no volen tornar a la seva antiga escola.

Mns. Dadaglio:

"El que era bo per a Espanya, ho era per a l'Església"

Madrid.— Monsenyor Luigi Dadaglio, fins ara nunci del Sant Pare a Espanya, va rebre fa uns dies de mans del ministre d'Afers Estrangers, José Pedro Pérez Llorca, la gran creu de Carles III. L'acte es va celebrar al palau de Viana, seu del ministeri esmentat. El ministre va imposar la condecoració a monsenyor Dadaglio en nom del rei Joan Carles.

Per la seva banda, el fins ara nunci de Sa Santedat a Espanya va dir: "S'ha acabat per a mi una llarga etapa de servei com a representant de Sa Santedat a Espanya. Coincidí amb un període important i difícil, però alhora ric en promeses per a aquest país, durant el qual ha anat consolidant-se la renovació conciliar de l'Església i la transformació socio-política de la nació".

Monsenyor Dadaglio afegí: "El meu objectiu, tal com m'ho havia indicat sa santedat Pau VI, fou des del començament fomentar en la mútua i cordial independència, convençut que el que era bo per a Espanya també ho era per a l'Església. En aquest punt, algú podria preguntar —i n'hi ha molts que ho pregunten—: s'ha aconseguit aquest objectiu? Sóc el menys indicat per a respondre aquest pregunta. Serà l'opinió pública la que donarà el seu judici i, sobretot, serà la història la que jutjarà en la seva perspectiva justa i sense apassionaments les actuacions dels homes".

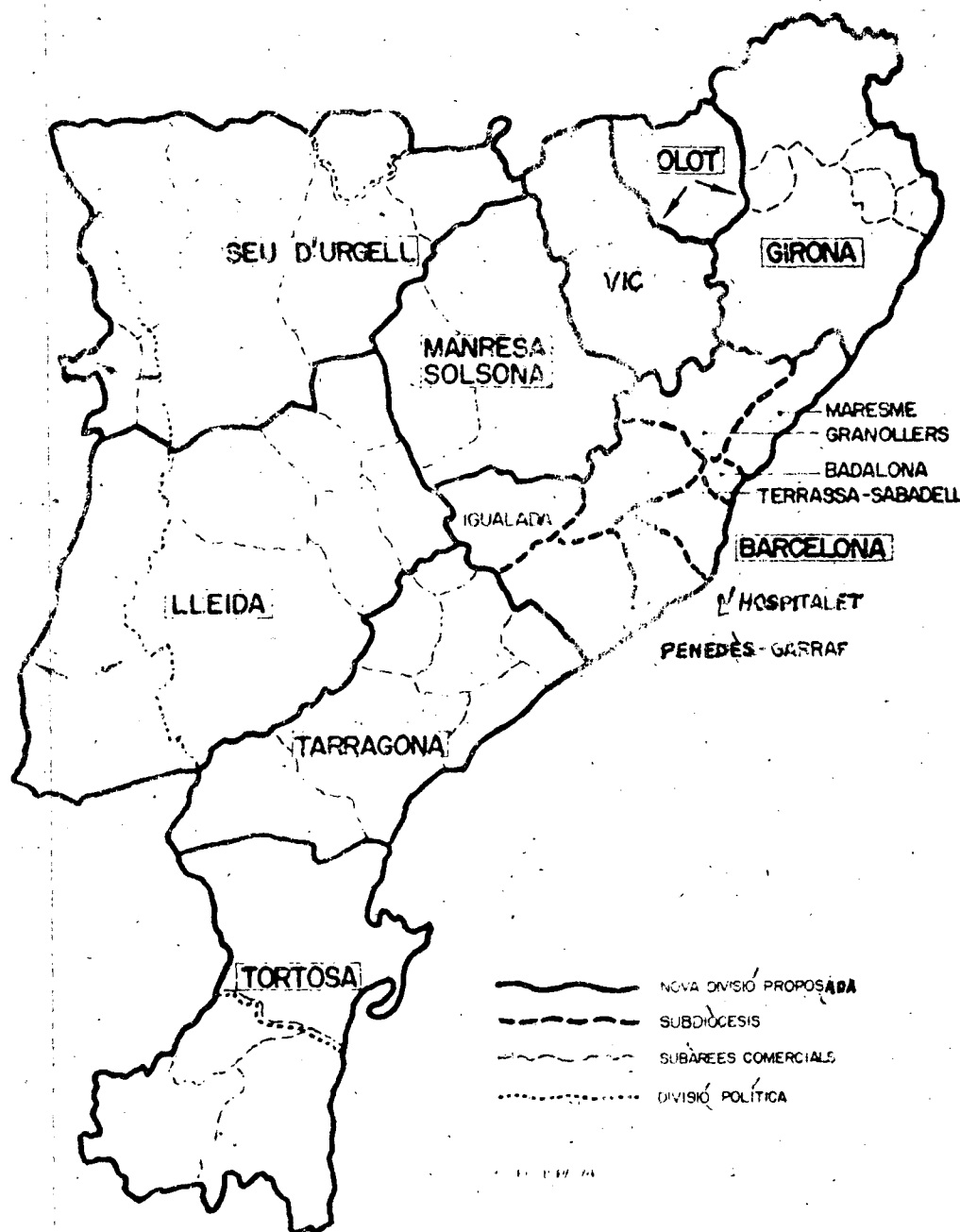
Montserrat Vilaseca

Les diòcesis, tal com quedarien segons la nova divisió

En aquest avant-projecte per a una nova divisió de Catalunya en diòcesis, hom ha tingut present les estructures humanes a les quals s'ha de radicar la diòcesi i al mateix temps la disponibilitat del bisbe en mantenir un tracte assidu amb els seus col·laboradors, els rectors. Tal com s'explica en aquestes mateixes planes.

Com es pot veure, modificades substancialment les diòcesis de Lleida i de la Seu d'Urgell. El de Vic queda més petit, car sols agafa les comarques d'Osona i el Ripollès. La comarca de la Garrotxa, amb la seva

capital Olot, pot anar al bisbat de Vic o al de Girona, encara que sembla més lògic Girona, car la gent de dita comarca té tendència a anar a Girona i no a Vic. Igualada i la seva comarca d'Anoia podria anar al bisbat Manresa-Solsona; però es constata que la gent va molt més a Barcelona per a la facilitat de comunicacions. Igualada podria ésser molt bé una subdiòcesi. Pel que fa al bisbat Manresa-Solsona, agafa les comarques del Solsonès, Bages i Berguedà. Quant a les 8 subdiòcesis, en parlem en un altre quadre.

Dr. Rogeli Duocastella: "Cada bi

Diòcesis de Catalunya: nova divisió per al p

Des del punt de vista eclesial hom es pregunta si no s'hauria d'augmentar el nombre de bisbats a Catalunya a fi que hi hagi una relació més directa entre el bisbe i els seus col·laboradors, els sacerdots que presideixen les comunitats parroquials.

Des del punt de vista eclesial, hom es pregunta si no s'hauria d'augmentar el nombre de bisbats a Catalunya a fi que hi hagi una relació més directa entre el bisbe i els seus col·laboradors, els sacerdots que presideixen les comunitats parroquials.

No podem oblidar que la circumscripció eclesiàstica de la província tarraconense comprèn 1.036 municipis, que representa un dotze per cent de tot l'Estat espanyol. Els habitants de la tarraconense són més en nombre que no pas els habitants de Catalunya, pel fet que diòcesis i províncies no coincideixen, ja que les diòcesis en general obeeixen a un criteri històric anterior a la divisió en províncies. Així la diòcesi de Lleida abraça part de la província d'Osca, la de la Seu d'Urgell comprèn a Andorra, i la de Tortosa agafa una part de Castelló.

Així estan les coses. CATALUNYA CRISTIANA ha volgut conèixer quina és la situació actual de les diòcesis catalanes i quines coses haurien de canviar si es portés a terme una nova reestructuració de bisbats a Catalunya. Per això ha demanat l'opinió d'un sociòleg entès en la matèria. Hem mantingut una conversa amb Rogeli Duocastella, director del Centre d'Informació de Sociologia de l'Església Catalana (CISEC-ISP), eminent sociòleg que dedica tots els seus esforços en investigar el fet religiós i social del nostre país.

De bell antuvi, com es defineix una diòcesi?

Mira. S'han de tenir presents el territori, els aspectes humans i els límits del bisbe de cara a mantenir un contacte amb els seus ajudants, els rectors. Es a partir d'aquí es pot definir una diòcesi...

Rogeli Duocastella féu un estudi, encarregat pel qui fou bisbe de Barcelona, doctor Marcelo González, sobre la possibilitat de fer noves diòcesis a la província de Barcelona. Fou un estudi seriós. Es tractava d'un volum de 600 pàgines amb molts gràfics. El sociòleg francès Boulard digué d'aquest estudi que era el més seriós que s'havia fet en el pla internacional. Aquest estudi és el primer que s'ha realitzat a l'Estat espanyol amb base científica i sociològica per procedir a una nova divisió d'una gran arxidiòcesi.

A més de l'estudi territorial, s'analitza la realitat funcional i

operativa basant-se en las sociologia de l'organització i en la doctrina conciliar, per a delimitar finalment les tasques que haurien d'ésser comunes i quines específiques de cada diòcesi.

Quantes parròquies hauria de tenir un bisbat perquè hi hagi aquest contacte directe del bisbe amb els seus ajudants, els capellans?

Doncs unes 50 parròquies, com a límit màxim, així com uns 200 capellans, també com límit màxim que pot tenir un bisbe.

Arribava a aquesta decisió partint de les hores que el bisbe pot dedicar solament als seus capellans. El bisbe té una limitació de possibilitat de contactes. Que el bisbe sols pugui veure un ajudant seu, el rector, cada cinc anys, és pastoralment un error. El capellà necessita un contacte personal sovintejat amb el bisbe a fi que hi hagi una dinàmica eficaç, pastoralment parlant.

La diòcesi adaptada a la comunitat humana

Parlem de l'aspecte territorial que s'ha de tenir en compte per establir una diòcesi...

Des del punt de vista territorial, l'Església s'ha d'adaptar a una comunitat humana ja existent. En aquest aspecte, s'ha de tenir present el creixement demogràfic, les comunicacions, que estructurin les comunitats.

A Barcelona partia de la divisió ciutadana en districtes i barris, així com la demografia. Per a fora de Barcelona, es tenien en compte les comarques i el creixement de l'Àrea Metropolitana.

Es pot considerar el bisbat com una empresa, encara que aquesta sigui espiritual?

El bisbat, la diòcesi, no és una empresa. S'ha de fugir d'una visió empresarial quan es tracta de la vida d'una diòcesi. Mira, en una empresa no poques vegades es pot desconèixer qui és l'amo o es pot passar un la vida sense tenir el més mínim tracte amb el patró. El que importa és el rendiment.

No, la diòcesi no és una empresa. Per això, el capellà, l'ajudant i cooperador

bat hauria de tenir 50 parròquies i uns 200 capellans''

Catalunya: Una nova a acostar els bisbes oble cristià

del bisbe, no pot no sols desconèixer què fan els seus ajudants. Per això, com deia abans, s'ha de tenir present quantes hores un bisbe pot dedicar als seus capellans. Això és quelcom molt important en el moment de concebre una diòcesi...

Capacitat del bisbe de contactar amb els seus cooperadors

Bé, tot això traslladem-ho a Catalunya, a una nova distribució territorial de bisbats...

Quant a l'aspecte pastoral, s'ha de comptar amb la capacitat de contacte del bisbe amb els seus cooperadors. Recordo allò que he dit abans, d'unes 50 parròquies i uns 200 capellans per bisbat.

Des del punt de vista estructural es donen tota una colla d'inadequacions entre delimitacions que defineixen la pertinença a una diòcesi i la pertinença natural (comarques). El mateix podríem dir dels límits político-administratius (províncies) i dels altres centres d'influència extracomarcal o internacional, com són les actuals àrees d'atracció comercial de Catalunya.

Cal remarcar que no es varen tenir en compte els límits diòcesis-comarques i, en conseqüència, s'hi veuen molts encreuaments anti-pastorals. Vaig a posar un exemple: la línia que separa la diòcesi de Vic de la de Barcelona. Com el límit de la diòcesi de Solsona, que trepitja continuament el de quasi totes les comarques que troba al seu pas. El mateix passa a la diòcesi de la Seu d'Urgell, entre altres.

Quant als límits entre comarques i províncies, són molt més afortunades, excepte alguns errors, com els del Maresme-Selva, Osona-Selva, Alt Urgell... però sobretot, i el més garrafal, és haver dividit en dues províncies la comarca de la Cerdanya, a part de la pertinença de l'altra meitat a França.

Referent a les regions i diòcesis, cal dir que els errors persisteixen. Així, les diòcesis de Tortosa i de Lleida van a cavall de dues regions. Lleida, però, ha d'afrontar un problema més difícil: el que afecta l'àrea lingüística, que sempre és una dificultat per a l'acció pastoral.

Importància de la mobilitat de la gent

Davant totes aquestes incongruències, quins passos s'haurien de fer per una redistribució de diòcesis a Catalunya?

Una comarca per si sola no és suficient per definir un bisbat. El criteri de les vegueries s'hauria de tenir molt en compte en el futur, però ara per ara encara no estan en vigència. A més, el criteri pràctic és el de l'afluència de la gent als grans centres d'atracció comercial. Tampoc no podem oblidar que les comarques actuals foren definides l'any 1935 per la Generalitat de Catalunya; i això en funció de les àrees d'influència dels mercats, els quals estan actualment en crisi perquè han perdut influència; per això avui no són criteris vàlids.

El que és vàlid, com he dit més amunt, és la mobilitat de la gent des del punt de vista comercial (on van a comprar), on van quan tenen problemes sanitaris, on van a divertir-se, on van pels casos administratius, pels col·legis, etc.

De tot això es treuran uns criteris per a delimitar les diòcesis catalanes, perquè l'Església està al servei dels fidels; per això s'ha d'adaptar a les realitats humanes. L'Església no pot obligar a anar a un lloc concret per als serveis religiosos —l'Església pot fer per als seus afers administratius car l'Església s'ha d'adaptar.—

Tota diòcesi és una realitat humana, que ha d'inserir-se en el temps i en l'espai.

En concret. Quantes diòcesis hauria de tenir Catalunya?

Tot el que fins ara hem esmentat condiciona l'existència d'un nombre determinat de diòcesis. Quantes? Les que facin falta partint de la realitat humana a la qual ha de servir l'Església i la disponibilitat del bisbe per mantenir una relació estreta amb els seus ajudants, els rectors.

Voldria recordar que de l'estudi fet fa deu anys sortiren 15 diòcesis, encara que ara s'haurien de revisar. Aquests bisbats han de tenir una unitat d'acció cada vegada més estreta, car

Barcelona i el seu entorn capitalitza quasi les dues terceres parts de la població de Catalunya. A més, la problemàtica social i religiosa és cada vegada més homogènia degut a la influència dels mitjans de comunicació social sobre el poble.

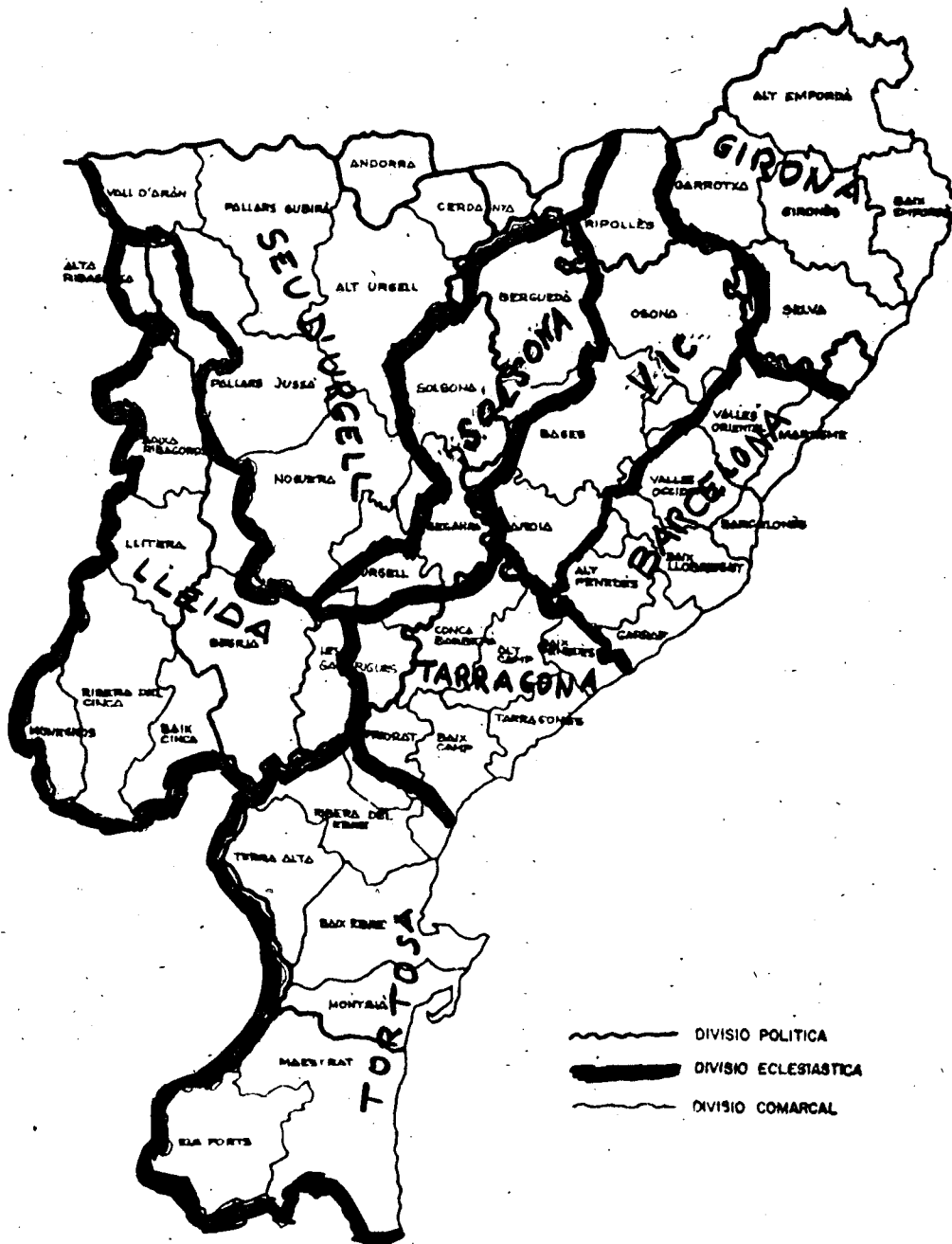
Josep Maria Pàmies

Demografia de les 8 demarcacions barcelonines

	1965	1970	1975
Demarcació (1) Vallès Occidental	373.980	429.550	542.800
Demarcació (2) Vallès Oriental	227.230	306.210	399.710
Demarcació (3) Badalona-Poblenou	355.035	311.700	657.442
Demarcació (4) Vilafranca-Vilanova-Mart.	117.898	148.255	188.355
Demarcació (5) Baix Llobregat	380.685	565.825	761.500
	1965	1974	
Demarcació (6) Barcelona (Nucli antic-Eixample)			
Demarcació (7) Barcelona (Sants-Sarrià-Gràcia)	632.813	708.409	
Demarcació (8) Barcelona (Horta-Meridiana)	494.211	838.624	

En aquest quadre hom pot veure la hipòtesis d'unes vuit possibles subdiòcesis barcelonines que molt bé podrien quedar constituïdes en diòcesis, car tenen l'ideal tant pel nombre d'habitants com pel de parròquies.

Les divisions actuals

En aquest mapa hom pot veure les diòcesis actuals juntament amb les comarques que agafen. Segons el que hem exposat, avui ja no tenen la vigència que tenien abans algunes capitals de comarca, car la facilitat de comunicacions ha fet que la gent es desplacés a d'altres indrets.

Sexe i violència

Uns monjos grecs, contra James Bond

LARISSA.— Els monjos dels Meteors, conjunt de monestirs de la Grècia central, han cobert amb grans peces de niló una part dels seus murs i del penya-segat que els serveix de forament, per tal d'impedir la filmació d'una pel·lícula britànica en la qual Roger Moore és el principal protagonista.

Segons els monjos, aquesta pel·lícula titulada "Only for your Eyes", només conté "escenes de violència i sexe" i per això neguen als cineastes el dret a utilitzar "aquests paisatges sagrats". El metropolita de Tricala (vila veïna) i 150 popes de la regió s'han solidaritzat amb els monjos i han adreçat un escrit de protesta al Ministeri de Cultes i l'Església grega, tot exigint que es prohibeixi la filmació de la pel·lícula.

Els monestirs dels Meteors, situats al cim d'alts penya-segats de gres, es troben entre les més destacades curiositats de Grècia.

Camp de concentració

Un bisbe d'Albània fou mort per celebrar la missa

TIRANA.— Segons la "Societat de missions eslaviques", d'Estocolm, un bisbe albanès, mons. Coba, fou colpejat fins a morir en un camp de concentració del país per haver celebrat un servei religiós, interromput pels guàrdies del camp. Aquest fet degué passar per l'abril del 1979. Mons. Ernest Coba, nat el 1921 i consagrat bisbe el 1952, administrador apostòlic de la diòcesi d'Shkòdre, estava empresonat des de feia molts anys.

Sorgit de la unificació de tres forces polítiques

Un partit democristià ha nascut a Holanda

La Haia.— Tres formacions polítiques foren retirades de l'escena holandesa el propi passat dia 11 d'octubre. Han estat substituïdes per una de sola. Mirat des d'un angle històric, es pot dir que s'han acabat oficialment les guerres de religió: els tres grans partits confessionals, on es reflectia la rivalitat secular entre catòlics i protestants, s'han sebol·lit per a renéixer en una sola formació, la Crida Cristiana Demòcrata (CDA).

El congrés constitutiu de la CDA a La Haia significa la desaparició de partits que havien caracteritzat la vida política holandesa: el Partit Antirevolucionari, la Unió dels Cristians Històrics i el Partit Catòlic Popular.

Tretze anys de treballs

Feia tretze anys que els estats majors treballaven en el reagrupament de les tres formacions, amb la preocupació de redreçar llurs resultats electorals en descens. Es va veure que donaria resultat l'operació perquè l'any 1977, quan els tres partits es van presentar amb una llista comuna CDA, obtingueren un 32 % dels vots.

Malgrat tot, l'opinió pública i, sobretot, els militants aferrats a llurs tradicions van

considerar aquesta fusió amb escepticisme. La voluntat de desconfessionalització de la CDA —que, contràriament als antics partits, no farà mai més referència directa a la Bíblia— ha estat acollida diversament.

El bisbe de Breda, monsenyor HCA Ernst, celebrà diumenge una missa per marcar el canvi que significa la desaparició del partit catòlic KVP. N'és militant l'actual primer ministre, Andreas Van Agt. Del 1945 ençà sempre ha estat en el poder, aquest partit.

El KVP és l'hereu del moviment d'emancipació dels catòlics, mantinguts pels protestants en un estat de subordinació fins a la fi del segle XIX. Llançat a la conquesta de l'ensenyament catòlic, el moviment es convertí el 1926 en Partit Nacional Catòlic Romà. El 1945 es transformà en l'actual Partit Catòlic Popular.

Partit Popular

Representant sobretot les classes menys afortunades, el KVP ha anat recollint els vots populars de la gent a qui el clergat prohibia de votar els socialistes. Després d'una certa evolució, es va anar fent gran.

El KVP, que el 1963 encara tenia cinquanta escons dels cent cinquanta de la cambra, només n'aconseguí vint-i-set el 1972 (darreres eleccions en què presentava llistes autònomes). Quan s'esdevingué la "revolució cultural" del 1968, el KVP patí una dissidència greu amb la creació d'un partit de radicals sortit dels seus rengles.

Entre els protestants, la tradició calvinista fou defensada pels "antirevolucionaris", que van treure aquesta denominació de l'oposició, manifestada pels fundadors de llur moviment el segle XIX, a "l'esperit de la Revolució francesa".

En aquest partit, on dominen els universitaris, la barreja d'intel·lectualisme i convicció religioses va conduir a posicions que es podrien qualificar d'esquerranes en d'altres països. Una dotzena de parlamentaris "antirevolucionaris" mercaderen actualment llur suport al govern de centre-dreta, tot fustigant el laxisme d'aquest en temes com la proliferació nuclear i el comerç amb el règim racial de l'Àfrica del Sud.

També protestants, els "cristians històrics" representen la burgesia acomodada. Aquest partit de centre, menys dogmàtic que els "antirevolucionaris" també és més obert a una col·laboració democràtica-cristiana.

Brasil

El bisbe Casaldàliga, amenaçat d'expulsió

RIO DE JANEIRO.— El decret d'expulsió del sacerdot italià, pare Vito Miracapillo, a causa del nou Estatut d'estrangers, sembla un signe de l'ofensiva contra els sectors progressistes de l'Església catòlica brasilera, i especialment en contra dels missioners estrangers, segons opinió d'observadors a Rio de Janeiro.

Després d'haver demanat l'expulsió del pare Vito Miracapillo, el diputat governamental Severino Cavalcanti, amb suport dels propietaris de plantacions de canya de sucre de Pernambuco, dirigeix una campanya contra monsenyor Pere Casaldàliga, bisbe de Sao Félix do Araguaia, el "profeta de l'Amazònia".

Cavalcanti qualifica monsenyor Pere Casaldàliga de "comunista espanyol disfressat de bisbe" i demana que sigui expulsat com tots els estrangers que s'immiscuïen en els afers polítics brasilers.

Monsenyor Pere Casaldàliga, nat a Catalunya, s'havia solidaritzat amb el pare Vito Miracapillo, al qual se li retreu haver-se negat a dir una missa d'acció de gràcies amb ocasió de l'aniversari de la independència del Brasil.

Com el sacerdot italià, el bisbe de Sao Félix creu que el poble brasiler "expulsa de la seva terra, i mantingut al marge de tota participació de la riquesa del seu propi país", no és veritablement independent.

Advertit de l'amenaça que pesa damunt d'ell, monsenyor Casaldàliga ha manifestat: "Si sóc expulsat, em quedaré, perquè Crist es queda". El bisbe de Sao Félix do Araguaia, que és considerat com el símbol de l'engatjament de l'Església progressista al costat dels indis i dels pagesos en la seva lluita per la terra, ha estat moltes vegades amenaçat de mort.

Sanitaris Banyeres **Roca**

Sóc de ferro colat i duraré tota la vida

PER A BEURE AIGUA SENSE CLOR

demaneu sempre

VITAL DE FOURNIER

LONDRES

Caps de setmana
De divendres a diumenge,
amb avió i hotel inclòs
Novembre i desembre
(menys Nadal) des de
12.500 pessetes
**Una setmana
sencera**

De divendres a dijous o bé
de dilluns a diumenge
Avió i hotel des de
17.500 pessetes

**VIATGES
COSMOS**

E. Granados, 19
Pg. Valldaura, 266
Gran Via, 654
Telèfon 254 28 49

COLEGIO SALVADOR

Centro sejar mixto.
Parvulario, EGB y BUP
Homologado (exámenes
mismo colegio)

Media pensión, externado,
internado y acompañamiento
autocar

Zona alta ciudad,
muy saludable

C. Teodoro Roviralta, n.º 1 (torre)
(tocant a Avinguda Tibidabo)
Telèfons 247.01.10

MOBLES GILI S.L.

Muntaner, 248
Telèfon 200 95 40

Barcelona 21

Decoració
Instal·lacions
Tapiseria
Estampats

**Catalunya
Cristiana**

Un obsequi
que dura tot l'any

Ha estat notícia

CATALUNYA

Els partits d'esquerra blasmen el requeriment de Madrid sobre les Caixes

Els partits parlamentaris de l'esquerra de Catalunya condemnem de ple el requeriment d'incompetència fet pel govern de Madrid al de la Generalitat en relació amb el decret del passat 28 d'agost sobre assumptió de competències sobre les Caixes d'Estalvis amb seu a Catalunya. Així s'han manifestat portaveus qualificats del PSC, PSUC i ERC, els quals, tantmateix, han valorat diferentment el decret esmentat del govern de la Generalitat i la política econòmica seguida per l'executiu.

Vuit milions per als trens catalans

Enric Roig, director dels Ferrocarrils de la Generalitat, anuncia que el govern català invertirà vuit milions de pessetes els pròxims quatre anys per

a millorar aquest sistema de transports públics i resoldre els seus actuals problemes de seguretat. Entre les millores anunciades hi ha la continuació del soterrament de la línia dels Catalans des de Sant Boi a la plaça d'Espanya, la supressió dels passos a nivell urbans, la substitució de tot el material mòbil de la línia de Catalunya i Sarrià i la progressiva substitució de la resta del parc mòbil.

Feia deu anys que, per dificultats econòmiques, l'anterior empresa concessionària havia renunciat a qualsevol millora de la xarxa.

Campanya contra la delinqüència juvenil a Barcelona

Per als dirigents de l'àrea de Serveis Socials de l'Ajuntament, la formació de piquets de veïns per a defensar-se de la delinqüència no resulta del tot positiva. Ans el contrari, provoca un clima de violència permanent als barris on viuen.

L'àrea de Serveis Socials iniciarà una nova campanya —a l'Ajuntament ja s'el pot anomenar "l'Ajuntament de les campanyes: contra el soroll,

cobrament d'impostos municipals, neteja...—, aquesta vegada es refereix a la delinqüència. Hom vol aconseguir un canvi de mentalitat en la societat sobre la delinqüència juvenil, segons varen manifestar ahir els responsables de l'àrea de Serveis Socials al presentar la campanya de sensibilització sobre inadaptació i delinqüència juvenil.

La campanya tindrà una fase informativa als districtes, amb xerrades als barris i una altra d'àmbit general amb la distribució de tríptics en els quals s'hi remarca les causes de la delinqüència i les mesures que s'han de prendre.

ESPANYA

Els nacionalistes, exclosos del Consell de RTVE

Amb l'absència al Congrés dels representants de les minories que se sentiren exclosos pels partits grans, es van elegir els sis vocals que han de formar part del consell d'administració de Radiotelevisió Espanyola i que permetran de posar en marxa aquest organisme democràticador per a regir el

primer mitjà de comunicació de l'Estat.

Al cap de nou mesos d'entrar en vigor l'estatut de RTVE, el Congrés de diputats elegí els sis vocals del consell de RTVE el nomenament dels quals corresponen a aquesta Cambra. La setmana vinent nomenarà el Senat amb els sis qui li pertocuen. Les personalitats elegides ahir foren, per UCD, José María Álvarez de Manzano (dos-cents quaranta-nou vots) i Carlos Plaza (dos-cents quaranta-nou vots); pel PSOE, José María Calviño (dos-cents quaranta-nou vots) i Ramón Gómez Redondo (dos-cents quaranta-nou vots); pel PCE, Antonio Kindelán (dos-cents quaranta vots) i per CD, Carmen Llorca (dos-cents quaranta set vots). Hi hagué també vuit vots en blanc i un de nul.

Disset mil guàrdies civils més Entre ells nou-centes dones

Un ampli projecte de reestructuració de la guàrdia civil

s'està duent a terme des de fa ja uns quants mesos, segons declarà a Europa Press el cap de l'Estat Major del cos, general Rodríguez Toquero. Les principals novetats són l'ampliació de la plantilla amb set mil cinc-cents guàrdies més, la incorporació de nou-centes dones i la possibilitat que altres nou mil puguin fer el servei militar obligatori dins el cos.

Un cop es posi en marxa la reestructuració, la guàrdia civil tindrà una plantilla total pròxima a les vuitanta mil persones, ja que actualment n'hi han més de seixanta-un mil guàrdies.

Sobre la incorporació de la dona a la guàrdia civil, el general Rodríguez Toquero informà que el projecte està ja molt avançat i que es durà a la pràctica els mesos vinents. Les nou-centes dones previstes s'ocuparan fonamentalment de fer serveis auxiliars, tasques administratives i burocràtiques funcions de servei fiscal, en laboratoris i radars, etc.

Punt de vista

Tensions Madrid-Barcelona

Ningú no podia pensar que el desenvolupament de l'Estatut d'Autonomia havia d'ésser un camí de roses. I, com que ningú, sensatament, no podia pensar-ho, ningú no té, ara, dret a escandalitzar-se per les tensions que aquell desenvolupament crea entre Madrid i Barcelona.

En el cas del nomenament del delegat del govern, després de la satisfacció per la designació d'una persona amb qui ha d'ésser fàcil dialogar, vingué el desencís en conèixer el text normatiu corresponent. En el cas de l'atribució de les caixes d'estalvi al control de la Generalitat, el procés ha anat a l'inrevés, car ha estat el govern estatal el que s'ha queixat i, salvant les formes però amb contundència, ha demanat a la Generalitat que fes marxa enrera.

Són dos temes, dues mostres de dificultats, dos exemples que confirmen el que ja sabíem: el desenvolupament de l'autonomia no és un camí de roses. És una qüestió prevista, però, a la vegada, prou important per a meditar-hi.

En ambdós casos, la interpretació dels textos legals és completament favorable a la posició de la Generalitat: perquè no s'hi parla de governador general sinó de delegat del govern, i perquè hi resta clar que la regulació de les caixes d'estalvi és de competència de la comunitat autònoma. No hi ha cap lectura correcta d'ambdós textos que permeti una altra forma d'interpretació, però, tot i això, la posició del govern central és dura i pràcticament intransigent.

Com és possible? Què passa? Quina distància insalvable hi ha entre l'esperit dels legisladors i el dels administradors? Com que fora incoherent creure que els qui han creat els textos legals no els entenen, sembla més adequat pensar que els qui no els han fet però els han d'aplicar tenen idees pròpies i posicions preconcebudes que s'imposen a l'aplicació estricta dels textos. I això és explicable perquè mentre els legisladors són, en una bona part, gent nova, a les estructures de l'Administració és fàcil de trobar bona part dels mateixos noms de fa cinc, deu o quinze anys, si no en fa més.

En principi, aquesta continuïtat no és blasmable, ja que és una bella mostra d'absència d'esperit de venjança i de destruccions innecessàries... El mal, però, és que la pràctica pugui arribar a demostrar que no hagués estat venjança sinó precaució, i que no hagués estat destrucció innecessària, sinó imprescindible per al bon funcionament de la democràcia.

Perquè, no cal dir-ho, el funcionari no té dret a defugir la recta aplicació de la llei... encara que aquesta llei no li agradi. I és més escandalós encara que aquesta perversió pugui ésser causada pel mateix govern.

Josep Fauli

QUE BONICA ÉS BARCELONA

JO ESTIMO BARCELONA

PER AIXÒ NO L'EMBRUTO

AJUNTAMENT DE BARCELONA

Balanc de dos anys de pontificat

El lema de Karol Wojtyla: la defensa de l'home

Fa dos anys que fou elegit, com a bisbe de Roma i successor de l'apòstol sant Pere, el cardinal arquebisbe de Cracòvia Karol Wojtyla, que va prendre el nom de Joan Pau II.

Fou exactament a les sis i divuit minuts de la tarda del dilluns 16 d'octubre del 1978. Els cent cinquanta mil "badocs" que en aquell moment clavàvem la mirada en la canònada de l'estufa que trenca el teulat de la capella Sixtina, vam fer un crit: les glopades de fum blanc significaven que els cardenals havien elegit un nou papa. No falten periodistes que troben desfasats la diversió de l'estufeta i el joc de "fumata negra-fumata blanca". D'altres, en canvi, ho defineixen com a símbol de permanència viu i poètic, un lligam amb els temps que duem a l'esquena i un tret de serenitat, no tan interessant com les vestidures litúrgiques, però molt expressiu: el manat de fum transmet la notícia important i alerta els satèl·lits que volten silenciosament per espais siderals a velocitats supersòniques.

Tenim papa; I quin papa? Com canonets de joguina, un bosc de teleobjectius i màquines de retratar, estratègicament instal·lats al braç esquerre de la columnata, apunten cap al teulat de la capella Sixtina.

Resultà un conclave curt. Total, dos dies de votacions: diumenge i dilluns. Semblava difícil una elecció ràpida després de la penosa experiència que la comunitat cristiana havia suportat per la mort sobtada de Joan Pau I, el somrient. Diumenge hi hagué quatre votacions: El matí de dilluns, dues. Total, sis votacions amb "fumata" negra. A la setena, "fumata" blanca. Tenim papa.

Faltava saber quin papa. Queia la tarda tardoral romana; es va fer foc aviat. La cúpula sobresortia imperturbable sobre el teló grisenc del cel. De sobte s'encengueren,

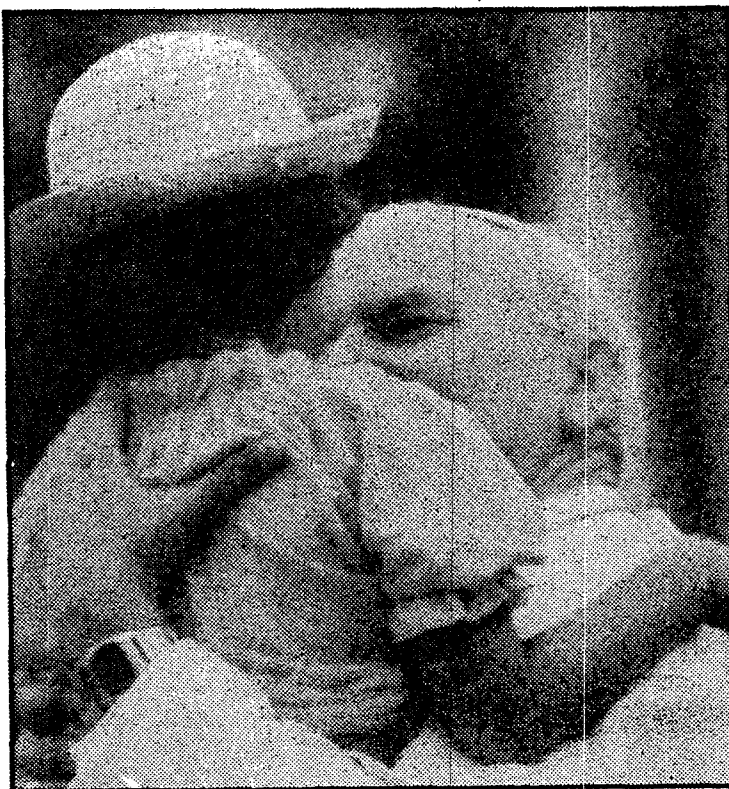
amb llums de festa, els fanals i lluminàries de la plaça. Els focus de la televisió saltaven d'una banda a l'altra. Apunten per sobre la columnata, des d'angles diversos, cercant la línia justa per posar com una brasa la façana de Sant Pere quan el papa nou surti a donar la seva primera benedicció.

Quin papa?

Fou la sorpresa, la rutilant sorpresa del papa polonès: Karol Wojtyla, cardinal arquebisbe de Cracòvia, que ha elegit el nom de Joan Pau II. Va trigar una hora a sortir a la balconada. Erem ja més de tres-centes mil les persones reunides a la plaça. A les set i vint van obrir el gran balcó. Aparegué la creu processional i el nou papa, amb el seu compatriota Wyszyński a la dreta i dos o tres cardenals a l'esquerra. En un italià correcte, reposat, el papa diu que els cardenals "han elegit un nou bisbe de Roma, l'han cridat d'un llunyà país..."

Només dos anys

Per raons de tipus professional, m'ha tocat la tasca de seguir molt de prop el desenvolupament del pontificat de Joan Pau II. Sento i llegeixo els seus discursos, espio els seus moviments per Itàlia, l'acompanyo en els seus viatges per l'estranger. Procuro que no se m'escapi ni un full dels seus escrits ni una de les seves actituds. Hi veig un tipus humanament ric, complexísim. I religiosament profund, submergit en la misteriosa presència de Déu. Crec que formular judicis de valor sobre la persona de Joan Pau II demana penetració i cautela; no es tracta d'una figura mediocre, fàcil de punxar com quan es dissectiona una papallona.

El judici es complica a causa dels seus viatges. Porta una pila de sortides cap a horitzons tan diversos com Mèxic i Polònia, Irlanda i Turquia, Estats Units i el cor del Àfrica, Brasil i França. Cada viatge li representa mesos de preparació acurada, d'esforços de preparació psicològica, d'assaig de l'idioma, anàlisi de la problemàtica local.

Sembla ícit sospitar que el papa intenta de retardar la concreció de tal programa fins que no hagi recorregut a grans gambades la major part de països del món i hagi establert un contacte personal amb la "base" popular que constitueix la nostra gran família creient.

A més, no és dubtosa la serietat amb què Joan Pau II assumeix els drames que turmenten avui la presència de l'home sobre la terra: cap de les tristesses que ens atordixen no li és aliena i a totes procura portar algun alleujament. Per tot això em deixa parat la desimboltura de certs escriptors que, sense la més petita vacil·lació, gosen posar etiquetes de balanç al pontificat del papa actual. Una mica de serietat, amics. En aquesta ocasió, dos anys amb prou feines representen l'arrencada un pròleg del que ha de venir. Només dos anys.

Una distinció aclaridora

Hauria de servir d'avís —per a qui desitgi valorar el metall humà de què està fabricat Karol Wojtyla— una dada significativa. Quina? Que la figura de Joan Pau II ha suportat, sense arrugar-se gens, dos anys d'assalts implacables per part dels periodistes.

Els aspectes positius del pontificat d'un papa atractiu, poderós, encara jove, vingut de l'Est, amb característiques esclaves subjuguants i cordialitat calculadora, han empès una part dels observadors a crear al

seu entorn una atmosfera sobrehumana que prometia un impacte cada setmana. Ningú que vegi amb perspicàcia el formiguer que som els habitants del planeta no desconeix la qualitat popular de líder que Joan Pau II presenta sense competència previsible, almenys per a un temps immediat. Porto tants de quilòmetres escoltan les seves facècies que em pregunto a quin resort hem d'atribuir la seva atracció que no cessa. Els símptomes de desgast no treuen el cap, la veritat.

La plantilla de crítics que, per defecte de tirada a la persona del papa, el sotmeten a una corrosiva denigració diària, treballen amb una tenacitat sorprenent. Un hom es queda bocabadat davant la conscient o inconscient conjuració per a denigrar Joan Pau II que, per exemple, funciona a Espanya a tot gas. Seria propi de cecs no veure-ho, i almenys jo he de confessar que aquesta actitud m'atribola i fins m'atordeix. Perquè certs escriptors, als quals professo respecte i fins admiració i tot, els veig encengats per una espiral de rancor, que quan toquen el tema del papa li aboquen fang i brutícia sense pietat. Caldria preguntar-se si s'han parat a pensar que som moltes les persones que hi tenim compromesa la nostra tendresa.

La disputa de fons entre els observadors serens rau en la qüestió de si Joan Pau II serà, o va essent, un papa reaccionari que retalla l'impuls renovador de la vida cristiana percebut a partir de Joan XXIII i del Concili.

Els seus dos anys de pontificat, crec que donen peu per a una distinció aclaridora que ha de tenir en compte l'observador que en cerqui de debò un balanç objectiu. Una cosa és el papa "cap a dins de la família creient" i una altra el papa "obert al món contemporani".

No dubto que Joan Pau II, "cap a dins de casa", és un capellà tradicional i seriós; robust i conseqüent; li agrada que els cristians agafem amb el cor les paraules evangèliques, i que els capellans siguem bona gent, i que les monges visquin fervorosament llur vocació, i que els casats aguantin les dificultats de l'existència marital, i que els manaments de la llei de Déu serveixin de camí de la nostra trajectòria. Però alhora; "cap enfora", el papa Wojtyla obre els braços sense vacil·lacions ni reserves, oferint l'espectacle d'un papa sensible, esportista, simpàtic, capaç d'escoltar i acollir a qui li arribi fatigat, ull viu! i disposat a deixar a tiretes la sotana blanca entre la selva de les injustícies que oprimeixen els marginals del món. El lema dels seus plantejaments personals ha estat i és la defensa de l'home.

I és polonès, finalment

L'equivocació potser rau en pensar que un papa nedador i alpinista, poeta i filòsof, somrient, havia de sortir-nos amic del divorci, amic de l'avortament i amic d'obrir la màniga ampla en les regles de moral. Quan han comprovat que Joan Pau II manté serè el pols, intenten desqualificar-lo amb l'adjectiu fàcil dient-li "polonès". Passen a segon terme els episodis, ja considerables, que confirmen la determinació del papa per dur endavant el Concili, i exercir la col·legialitat, i avançar en el diàleg amb els germans separats, i vitallitzar el fervor de pastors i fidels. Deu ser dur perquè és polonès; s'ha acabat. Però no s'ha acabat. Poden carregar-li la culpa que la seva presència en el panorama mundial ha servit de puntal a la rebel·lia obrera de Lech Wałęsa i a la corona del darrer premi Nobel. Potser Karol Wojtyla té Polònia en festa de noces. Tant de bo que pugui suavitzar les penes de la seva pàtria.

Els polonesos contenen que, arran de les vagues de Dantzig, sant Pere va convocar tres dirigents terrícoles a un dinar de treball al cel: Carter, Breznev i Gierk. Li van explicar el que passa aquí baix. I a l'hora de les postres van preguntar a sant Pere sobre el futur: "Què serà d'Amèrica?", li preguntà Carter. Respongué sant Pere: "Serà socialista!" I Carter es va posar a plorar. "I què passarà a l'URSS?", preguntà Breznev. "Serà capitalista!" I Breznev també es va posar a plorar. Aleshores li va tocar de preguntar a Gierk: "I què serà de Polònia?". Aleshores qui es va posar a plorar fou sant Pere, perquè històricament els mals de Polònia no tenen solució.

Tant de bo que Joan Pau II serveixi de consol a la seva Polònia estimada.

José María Javierre.

ESCOLA CATALANA

LLIBRES APROVATS PER A LA UTILITZACIÓ A LES ESCOLES, PER LA GENERALITAT I PEL MINISTERI D'EDUCACIÓ.

RELIGIÓ per FREDERIC BASSÓ

EGB: La meua fe (Fins a 4.) - Guies didàctiques.
CATEQUESIS: Catequesis de la Primera Comunió - Guia del Catequista - Diapositives.

CICLES COMPLETS PER A L'EGB:

Lectura.- Llengua Catalana (Fins a 4.) La llengua catalana tractada com a primera llengua a l'ensenyament.
Naturalesa - Societat (geografia i història)
Matemàtiques: (Fins a 7.è)

SOL·LICITEU CATÀLEG CATALÀ

EDITORIAL TEIDE, S.A.

Viladomat, 291. Barcelona 29 - Tel. 250 45 07

¿Anirà el canceller al Papa o serà al revés?

Un mes abans de la visita de Joan Pau II a Alemanya Federal, han sorgit ja algunes dificultats.

El Papa pernoctarà el 15 de novembre a Bonn. El President de la República pretén que sigui el Papa el que vagi a veure'l a la cancelleria, mentre el Vaticà estima que procedeix fer-ho contràriament. Entre tant els diplomàtics forcejen, en l'arquebisbat de Colònia s'apunta la possibilitat que Schmidt i Joan Pau II es trobin en terreny neutral. Més que una fútil qüestió d'amor propi, la trobada i les seves condicions del Papa amb el canceller té una gran importància en una República Federal on les relacions entre el poder polític i

l'Església catòlica no són allò que es diu òptimes.

"Sento no conèixer la situació d'Espanya"

Així s'ha expressat a Roma el nou nunci de Sa Santedat a Espanya, monsenyor Antoni Innocenti. Això m'infon un gran respecte —afegí— i fa que, per esbossar un pla abans hagi d'escoltar tothom, fa que abans de jutjar primer ho haig de veure. Un cop coneguda la situació tot ho sotmetré al Sant Pare".

Resulta prematur encara parlar de la data en què el nou Nunci presentarà les seves credencials a Madrid. Ara com ara, monsenyor Innocenti ha estat rebut pel Papa en au-

El Vaticà dia a dia

diència privada després d'haver-se fet públic el seu nomenament.

En la taula del Papa

El dimecres, 17 d'octubre, a l'hora d'esmorzar, va fer seure a la seva taula els quatre bisbes espanyols en els treballs Sínodo, als quals s'han unit dos representants de la Conferència Episcopal de Portugal. Aquesta "és una reunió ibèrica", va comentar el Papa.

El cardenal Enrique i Tarancón, en prendre comiat, li va parlar del viatge a Espanya. El Papa respongué que encara era aviat l'anuncia i que convenia esperar una mica. "Calma,

calma", li ha dit; i quan el cardenal va indicar-li que ja l'estaven preparant, li digué Joan Pau II: Fan bé, preparin preparin".

D'altra banda fonts properes al Vaticà donen com un fet segur que en el seu viatge a Espanya, el Papa visitarà Barcelona.

Visita oficial d'Isabel II al Sant Pare

La Reina Isabel II d'Anglaterra visità, el passat dia 17, el Papa Joan Pau II, amb el que mantingué un col·loqui de quaranta minuts. En els discursos oficials de la visita, tant el Papa com la Sobirana britànica, que és alhora cap de l'Església anglicana, van anunciar una visita que Joan Pau II realitzarà a Gran Bretanya en 1982.

Ambdós subratllaren el caràcter pastoral que tindrà la visita del Pontífex als catòlics del Regne Unit. Es aquesta la segona vegada que la Reina anglesa visita un Papa; la primera fou l'any 1961, per entreveure amb Joan XXIII.

Nou ambaixador d'Espanya davant la Santa Seu

Josep Joaquim Puig de la Bellacasa és el nom del nou ambaixador que el Govern espanyol ha nomenat com a representant del nostre país davant la Santa Seu.

Aquest càrrec era vacant d'ençà que D. Angel Sanz Briz, anterior ambaixador, morís a Roma el passat 11 de juny.

CADA DIA ÉS FESTA

La Bíblia a l'abast

L'aigua de la vida (Ez 47: 1-2.8-9.12)

en la festa de la dedicació de la basílica del Laterà —cap i mare de totes les esglésies de la ciutat i del món— el leccionari litúrgic de la missa ens fa proclamar aquesta lectura del profeta Ezequiel. Es tracta d'un text d'una gran bellesa lírica i al mateix temps de caire apocalíptic. El profeta ens transporta al final del temps, quan Jahveh manifestarà amb tot esplendor el seu triomf. Llavors Jahveh serà el centre de tot el món i regnarà des de Jerusalem i concretament des del seu temple, que és l'escambell dels seus peus. Del temple sortirà la vida, que portarà la prosperitat, el benestar i la pau a tots els homes.

Ezequiel ens diu això, contant-nos la visió del riu que surt del santuari. Al principi és una font, que brota de l'altar cap enfora i forma un rierol. A mesura, però, que va avançant es converteix en un riu cabalós que ningú no pot travessar; Al seu pas, el riu fa créixer tota mena d'arbres, precisament en una regió tradicionalment seca. Encara més: fe la virtut de portar salut en les seves aigües que sanegen així tot el que toquen. Fins les aigües denses de la Mar Morta, on no hi ha vida que aguant, són sanejades i fecundades pel riu de Déu. Es el riu de l'aigua de la vida perquè neix del lloc sant (v 12). La visió té una manifesta intencionalitat de futur. El poble no podia deturarse en el present calamitos de l'exili. Havia de tirar endavant, convençut que arribarà el dia de l'alliberació i de la victòria de Jahveh. Per altra part el profeta va a pouar imatge i tradicions a la més remota antiguitat. El poble ve de lluny i va lluny. Els extrems es toquen, diem. Ezequiel ens diu que aquests extrems són el principi i el final del món. Aquells rius que en els orígens fecundaven el món i que, segons una tradició rabínica, van quedar estroncats pel pecat que foragità l'home del paradís, tornaran a fecundar la terra el dia de la victòria de Jahveh. El dia que el cel i la terra d'abans cedeixi el pas als cels nous i a la terra nova de la salvació. L'últim pas de la creació serà la "re-creació" de l'habitat de l'home o, si ho preferim, la salvació serà la consumació de l'obra de la creació de Déu. El riu estroncat que torna a córrer és la font que sorgeix del temple de Jerusalem, la casa de Déu, el centre de la seva actuació còsmica, i que tot seguit es converteix en un únic riu de proporcions fins llavors desconegudes, que vivifica i fecunda l'aridesa del desert del pecat del món. Com una mena de nou diluvi pacífic, l'aigua de Déu, va cobrint terres, les saneja i les omple de vida (v 9) Tot plegat és un símbol que ens diu com l'acció salvadora de Jahveh no hi ha qui l'aturi, i acabarà acomplint el que des de sempre ha volgut fer, perquè és molt més forta que el mal dels homes.

En fer-nos llegir avui aquesta lectura, la litúrgia vol remarcar el caràcter de signe de la fecunditat de Déu que té el temple cristià. Aquesta construcció, que més que la casa de Déu és la casa de la reunió dels cristians, va a ser com una mena de sacrament de la presència de Déu entre nosaltres. Més que per les parets de pedra, el temple cristià és venerable per allò que Déu i el poble hi fa: el poble hi rep la gràcia salvadora de Déu, que el purifica i el salva. D'aquí també sorgeix el riu que alegra la ciutat de Déu: el baptisme que ens porta fins a l'altar de l'eucaristia i ens saneja i fecunda; Signe. Símbols de l'única realitat que val: el poble salvat. Per això Pau dirà als corintis: ¿No ho sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? (1Cor 3:16)

Josep M. Aragonès

Calendari

Diumenge, 9 de novembre. XXXII del temps ordinari. La Dedicació de la Basílica de St. Joan del Laterà. St. Teodor, mr. Festa del Sant Crist de Balaguer.

El sol surt a les 6,32 i es pon a les 4,38
Festa major a Baget.

Dilluns, 10 de novembre. St. Lleó I el Magne, p. fr. Andreu Avelí, cfr.

Dimarts, 11 de novembre. St. Martí, b. i Menna, soldat, mr.

Festa major a Adraén, Altafulla, Arenys de Munt, L'Armentera, Ars, Bescaran, Calonge de les Gavarres, Cerdanyola del Vallès, El Brull, El Far d'Empordà, Palagruell, Peralada, Puigreig, St. Celoni, St. Martí de Bas, St. Martí de Maldà, St. Martí de Sarroca, St.

Martí de Sesgueides, L'Esquirol, Sta. Maria de Marlès, Sentmenat, Teià i Vilallonga.

Dimecres, 12 de novembre. St. Josafat, b. mr. Emilià, pvre.
Festa major a Pau
Fira a Salàs del Pallars.

Dijous, 13 de novembre. Sta. Leandre, b., Dídac d'Alcalà, franciscà, cfs. i Estanislau de Kosca, jesuïta.

Divendres, 14 de novembre. Sts. Pignatelli, jesuïta; Serafi, mr. i Sta. Veneranda, v.m.

Dissabte, 15 de novembre. St. Albert Magne, b.dr. Eugeni, arq. i Leopold, emperador.
Fira a Lleida

L'Església celebra

9 de novembre. Diumenge. Dedicació de la basílica del Laterà. Lectures: primera Ez 47, 1-2. 8-9. 12; Salm 45; segona 1 Cor 3, 9-11. 16 17; Jo 2, 13-22

10 de novembre. Dilluns de la setmana XXXII de durant l'any. Lectures: primera Tt 1, 1-9; Salm 23; segona Lc 17, 1-6

11 de novembre. Di-

mares de la setmana XXXII de durant l'any. Lectures: primera Tt 2, 1-8. 11-14; Salm 36 segona Lc 17, 7-10

12 de novembre. Dimecres de la setmana XXXII de durant l'any. Lectures: primera Tt 3, 1-7; Salm 22; segona Lc 17, 11-19

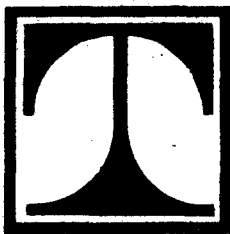
13 de novembre. Dijous de la setmana XXXII de durant l'any. Lectures: pri-

mera Flm 7-20; Salm 145; segona Lc 17, 20-25

14 de novembre. Divendres de la setmana XXXII de durant l'any. Lectures: primera 2Jo 4-9; Salm 118; segona Lc 17, 26-37

15 de novembre. Dissabte de la setmana XXXII de durant l'any. Lectures: primera 3 Jo 5-8; Salm 111; segona Lc 18, 1-8

DECORACIO COMERCIAL

TORRES
DECORADOR COL·LEGIAT
núm. 43

BOTIGUES-DESPATXOS

i
TOTA MENA DE NEGOCIS

Gran Via 688 - Tel. 225 62 32
Barcelona-10

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm durant un any a CATALUNYA CRISTIANA

Nom i cognoms

Domicili

Població D.P.

☐ Trameto les 1.500 ptes. per gir postal.

☐ Incluc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc/Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º

Lloc Data

Signatura

Envieu aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA. València 244. Barna-7.

Racó del llenguatge

Els noms de persona (1)

Si hi ha alguna cosa que ens pertanyi inalienablement és el nom que ens van posar en néixer o en batejar-nos i que fan servir per cridar-nos o anomenar-nos i amb el qual signem i marquem totes les nostres pertinències o els nostres compromisos.

Aquest nom la majoria de vegades manca de significat en el context actual si no és el de nosaltres mateixos o els que s'anomenen igual. Alguns d'ells com Rosa, Clara, Marta, Gemma, Narcís, Lleó, Oriol, si els comencéssim amb minúscula es tornarien substantius comuns amb un significat usual que tots coneixem. Molts d'altres, però, que provenen d'altres llengües, sovint molt antigues, en el seu origen tenien un significat tan conegut com els que us acabo de posar per exemple.

Tots, doncs, podem sentir la curiositat d'esbrinar què vol dir el nom que portem i ara la podem satisfer consultant el Diccionari de noms de persona que ha recopilat Josep M. Albaigès i que acaba de posar a la venda Edicions 62. Hi podem descobrir, entre molts d'altres, que Carme vol dir poema, Càndida vol dir blanca, Jordi vol dir pagès, cultivador de la terra i Albert, brillant per la noblesa.

Dels noms de fonts cal remarcar-ne l'ús normal del nom

complet o bé la transformació o escurçament amb què tractem aquells als quals volem donar un aire d'afecte i simpatia.

Cadascú permet amb el seu nom la manipulació que li sigui grata, ja sigui reducció, ja sigui traducció a altres llengües i en això hi influeixen qui sap-lo les modes i els noms dels astres de la pantalla i de la cançó. Així trobem Joans que es fan dir Johnny, Francesques que es fan dir Fanny, Miquels que es fan dir Mickey i Jaumes que es fan dir Jim.

Darrerament es nota un aclaparador abús de noms de dona famosos imposats a criatures que no hi tenen cap culpa, com són: Vanessa, Sònia, Ingrid, Leila, Mònica, Olga. Aquestes noies, quan siguin grans, en edat, vull dir, no podran practicar aquest costum tan femení d'amagar-se anys, perquè el nom les descobrirà com a filles de l'època de la febre onomàstica de les Vanesses i les Sònies.

Perles ortogràfiques

Llegeixo en una col·laboració habitual d'una revista d'àmbit comarcal la següent frase: "Recordem un temps d'adhesions inquebrantables", referint-se als costums polítics del franquisme. **Quebrantar**, en castellà, equival a crebantar, en català. Havia de dir, doncs, adhesions inquebrantables.

Albert Pera

Costums i tradicions

El Crist de Balaguer i dels gitano

Quan els àrabs dominaren la nostra terra, un escamot d'ells trobà una imatge del Sant Crist. Furiosos, enemics dels cristians, per escarnir la llençaren al mar.

Les aigües, per designi diví, tornaren la imatge del Crist cap a terra i, entrant pel delta de l'Ebre, remuntà el riu contra corrent, fins a trobar l'aiguabarreig amb el Segre que seguí igualment. A les envistes de Balaguer s'aturà i la gent que ho veié intentà treure'l de l'aigua. Tot era debades; la imatge se'ls esmunyia de les mans, sense, però, allunyar-se de la platgeta on s'havia aturat;

A la part alta de la vila hi havia un convent de monges, la superiora de les quals, assabentada del fet, organitzà una processó en direcció al riu. Arribades les religioses a l'arenys del Segre, s'agenollaren pregant devotament perquè el Crist no es mogués de Balaguer. Quan feia una estona que resaven, la imatge s'apropà als peus de l'abadessa, la qual la pogué treure i portar-la a coll sense notar el gran pes que tenia, i emprengué el retorn processional al convent. I des d'aleshores és venerada en aquell lloc on se li erigí un gran santuari.

La devoció al Sant Crist de Balaguer és estesa per totes les

terres de l'Urgell i fins a molts pobles de l'Aragó. Abans se li feien processons quan l'invocaven perquè els lliurés de la pesta, els enviés aigua o simplement per devoció. Algunes de les processons incloïen comparances bíbliques.

Com a mostra en citem una de Linyola per a lliurar-se del còlera, el 1854 que anava precedida del guió dels Ninivites, quinze dels quals, amb un home que representava el profeta Jonàs, vestien de burell, amb corones d'arços, descalsos, seguits de deu nois vestits de blanc i carregats amb creus; dotze amb corones amb el nom escrit dels dotze apòstols; trofeus de la Passió, un tabernacle amb la Dolorosa, tres Maries amb la cabellera estesa etc. Tancava la processó el Sant Crist, amb Maria Santíssima, Sant Joan i la Magdalena als costats i la clerecia al darrera.

Encara que no es facin aquelles processons, no ha minvat la devoció estesa, també, i molt, entre els gitano que hi acudeixen

sobretot quan hi ha fira a Balaguer i li porten ciris i ofrenes. Per ells ho és tot. Serra i Boldú explica que si algun palet és acusat d'haver robat a un gitano, només resta absolt de la sospita, si jura la seva innocència agenollat davant del Sant Crist.

Igualment si una esposa és titllada d'infidelitat conjugal; si dos gitano estan enemistats i en tota ocasió, accepten la paraula d'innocència, la purificació de les culpes, el fer les paus, resten absolts si tot es fa, sota jurament, als peus del "seu" Sant Crist.

A vegades, hi ha barrejada alguna superstició, com en el cas d'una gitana que ca prometre que pujaria de genollons al santuari si un oncle seu moria esquarterat i no tingués capellans a l'enterrament. I com que casualment el parent morí assassinat, la dona complí la promesa.

Un altre gitano en ocasió d'assistir a una tirada de coloms a Lleida, condolgut de la mortaldat que feien els tiradors, proposà que li deixessin preparar-ne un. Accediren els tiradors i de cap manera pogueren matar l'animal. Preguntat el gitano digué que hi havia posat una estampeta del Sant Crist de Balaguer sota de l'ala.

Segons la llegenda, a la venerada imatge li creixen els cabells i les ungles i cal tallar-les-li almenys un cop cada any. I diguem, per acabar, que en el cabal d'oracions populars, el Sant Crist de Balaguer sol anar acompanyat en totes les invocacions, de la Mare de Déu de les Sagues com deiem fa pocs dies.

Esteve Busquets i Molas

Música

Concurs de noves veus "Maria Callas"

Des de finals de setembre s'està celebrant a Milà (Itàlia) el Concurs Maria Callas de cara a la descoberta de noves veus. Es van admetre més de tres-cents candidats el mes de maig, i amb una selecció posterior han quedat 39 semifinalistes (entre els quals hi ha japonesos, australians, coreans búlgars, austríacs, xinesos, islandesos, suïssos, rusos i naturalment italians) De cara a escollir els finalistes a més d'un jurat format per Paolo Grassi, Guilietta Simionato, Renata Tebaldi, Ettore Campogallia-

ni, etc... hi ha un curiós sistema: els candidats cantaren un programa retransmès per ràdio els oients poden enviar postals dient el que més els ha agradat.

Aquest sistema que teòricament pot donar una gran participació popular corre el risc d'una allau de postals organitzada per un candidat poc escrupolós.

Els guanyadors participaran en un gran concert el 14 de novembre i en una òpera lírica el mes de juny. A més les dues

millors sopranos classificades en el concurs rebran 15 milions de lires italianes ofertes per l'exmarit de Maria Callas, Giambattista Meneghini.

Hi ha cirtipus de veus entre els candidats: sopranos, mezzosopranos, tenors, barítons i baixos

F.C.V.

SERVEI D'ASSISTENCIA TECNICA D'INSTRUMENTS MUSICALS

La Firma RODES de Barcelona, Avda. Catedral, 6, considerant la necessitat de mantenir en bon estat de funcionament i conservació els instruments musicals (orgues, armòniums, pianos), ofereix un servei d'assistència tècnica gratuïta, per mitjà de la

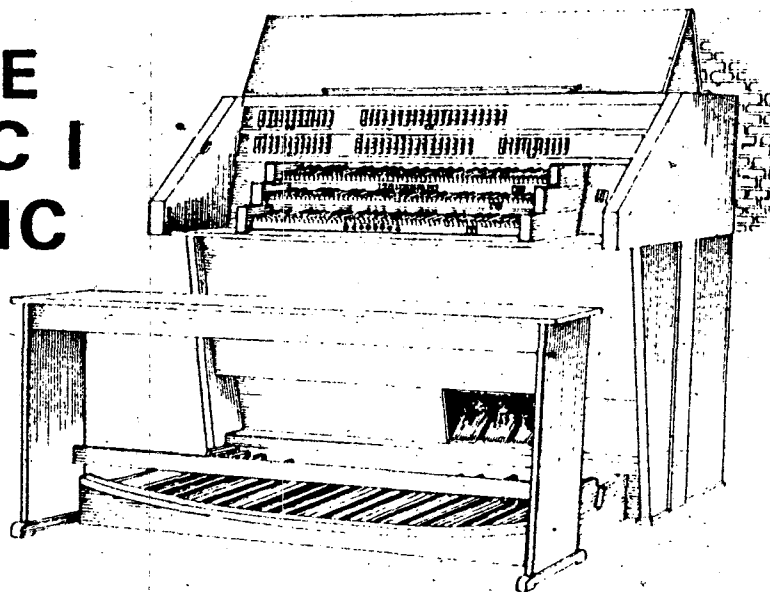
visita periòdica dels seus tècnics, per tal de realitzar una completíssima revisió i posada a punt dels seus instruments. Per una mòdica quota trimestral, podreu ésser abonats i beneficiaris d'aquest servei.

JOHANNUS

Opus 60

L'ORGUE CLASSIC I LITURGIC

Mes de 10 mods. desde 437.000 ptes. F.B.

Demaneu informació a:

RODES

Avda. Catedral, 6
Tel.: 310 04 90 - BARCELONA-2.

AVUI 2000

Campanya per la consolidació i relançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i Cognoms.....

Carrer..... N.º..... Pis.....

Telf..... Població.....

Els prego que em subscriuin al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

Barcelona: (repartiment a domicili) Fora de Barcelona

Trimestral 2.229 ptes. Trimestral 2.074 ptes.

Semestral 4.458 ptes. Semestral 4.148 ptes.

Anual 8.916 ptes. Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:

Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a. Barcelona-7

La sardana i la dansa

Premis Joaquim Serra

En el calendari d'activitats remarcades dintre el món de la sardana, hom hi té catalogada, com a peça de caça major, la Festa de la Sardana del mes de novembre, a Barcelona, com a cloenda del concurs musical de sardanes "Joaquim Serra", instituit fa anys per l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona, i ara realitzat amb la valuosa col·laboració de Ràdio Nacional d'Espanya.

S'esdevé ja un acte tradicional, tant en la idea com en el desenvolupament, i el públic vingut d'arreu de Catalunya espera la delectança que li proporcionarà la doble audició de les obres classificades per aquesta selecció, com la seva pròpia participació dirimint quina de les sardanes interpretades mereixerà la major votació.

Enguany la festa serà el dia 16 de novembre, a la tarda, en l'habitual marc del Palau de la Música Catalana, i comptant amb la participació de les cobles La Principal de La Bisbal i la Selvatana. Hauran arribat a aquesta festa les acostumades sis sardanes seleccionades per un jurat integrat per prestigioses figures del món de la música; les cobles les interpretaran en versió doble (una vegada per cada cobla) i el recompte

dels vots -emesos pel públic assistent, classificarà un primer premi, un segon i un tercer, i tres accessits. La quantia de pessetes assignades a cadascuna és de seixanta, quaranta i vint mil pessetes, respectivament per les tres primeres classificades; i deu mil pessetes per cada una de les tres restants.

Aquesta doble participació en la tasca de dirimir la sardana guanyadora, o sigui: primer la selecció, diguem-ne tècnica, d'un jurat competent que actua com a xarxa depuradora, i després la participació directa del públic, escollint aquella sardana que més li hagi plagut oïnt-la, origina que les noves sardanes que van sorgint dels "Joaquim Serra", no restin en aquell famós anonim ben freqüent en els concursos musicals, que proporciona obres meritories però de poca difusió entre el públic. Les sardanes guanyadores en aquesta festa del dia 16, acostumen a ser interpretades en algunes ballades i aplecs, objectiu que, indubtablement, és cercat sempre tant pels compositors com pels promotors d'aquesta confrontacions.

Festa de la Sardana a Banyoles

S'han celebrat recentment, a Banyoles, les festes de Sant

Martirià, dintre les quals la ciutat del llac realitza un dels més grossos desplegaments de cobles dins de l'any, amb concerts, ballades i el concurs per a colles. Enguany hi han participat La Principal de La Bisbal, Selvatana, Ciutat de Girona, Marina, Montgrins, Jovenívola de Sabadell i La Principal d'Olot. Un voluminós programa (que s'autoanomena "cartipàs"), glossa tota la festa, persones i situacions o fets relacionats amb Banyoles i el seu patró.

Cal felicitar sincerament tots aquells que fan possible aquest desplegament anyal de sardanisme a Banyoles, i presentar-lo com a exemple de les moltes possibilitats que té la dansa nacional de Catalunya, si el fet es produís arreu del país, encara que fos solament una vegada a l'any. Hem dividit moltes vegades la quantitat de pobles i ciutats catalanes amb aquesta possibilitat, per la xifra de festes o diumenges, i el resultat ens ha donat bastant més d'un acte per data disponible. És clar que, per ara, aquesta pujada de voler ser pioner en aquest moviment d'enaltiment de la sardana, només la trobem encara en una minoria. Banyoles, però, ocupa un dels primers llocs.

Josep Ventura

Fent pinya

Vella de Valls: La millor actuació del segle

La diada de Santa Ursula d'enguany, el dia 26 d'octubre, a la plaça del Blat de la capital de l'Alt Camp, passarà a la història, ja que el que allí vàrem veure i viure fou extraordinari, gairebé inimaginable. Amb la plaça plena de gom a gom actuaven les colles locals Joves dels Xiquets de Valls i Vella dels Xiquets de Valls, però fou aquesta darrera qui va protagonitzar l'actuació més important que individualment ha fet una colla du-

rant aquest segle, i per això podem dir que la jornada passarà a la història. Davant d'aquesta afirmació, creiem que qualsevulla adjectivació hi sobra ja que pot quedar petita. La colla Vella va demostrar que és una gran colla capaç de protagonitzar les millors gestes castelleres: descarregar el Dos de vuit amb "forro" i el Tres de vuit, i carregar el Cinc de vuit (que feu "llenya" quan ja havien baixat els dosos), ho és. La colla Joves també tingué

una molt bona actuació, però no lograren el seu objectiu fonamental de la diada que era fer el Cinc de vuit. Resumint: un dia memorable que serà

Pilar de sis.

recordat durant anys per tots els afeccionats.

Es un altre ordre de coses hem de dir que les colles Els Nens del Vendrell i Castellars de Vilafranca, varen descarregar el Quatre de vuit els dies 19 i 25 respectivament, i ambdues colles és el primer que descarreguen en dues temporades.

J. Casanova "Crossa"

La Font del Desmai

Selecciona i comenta: Climent Forner

Oleguer Huguet

No trobaríem pas entre els poetes catalans vivents, desapareguts Josep M.ª López-Picó i Manuel Bertran i Oriola, un laic que hagi fet de la seva obra sèncera una confessió de fe catòlica tan convençuda i convincent, de categoria literària prou reconeguda, com Oleguer Huguet i Ferré, nat a Vilaplana (Baix Camp) el 1914 i resident a Reus des del 1929; i menys el trobaríem avui en dia que els nostres escriptors en general se les donen d'agnòstics o releguen la creença religiosa a l'esfera dels afer privats. Joan Fuster, un crític no gens sospitós de partidisme en aquest punt, comentant el seu primer llibre de poemes parlava de Gràcia divina (en majúscula) esdevinguda gràcia poètica. L'Huguet primerenc, en efecte, respira una joia, una frescor, una bondat, que només qui té Déu a dins pot contemplar el món amb ulls tan purs. El món contemplat no era altre que el de la vila natal del poeta, un món casolà i rural, idealitzat fins a l'idil·li com un petit paradís terrenal on les avellanes, les olives i les vinyes regalimen de delícia i on les campanes sempre toquen a festa. Ben aviat el contacte amb la ciutat li llevarà la innocència original tornant-lo irònic, desencisat, satíric i tot, sense perdre però mai la cortesia. Es quan, canviant d'intencions i de registres expressius, s'embrancha, més a la manera lópez-piconiana que alcoveriana, amb els grans temes bíblics de sempre (Adam, Tobias, Job, Zaqueu, Judes) i en fa una lectura moderna, gairebé exegetica, contrastant-la amb la realitat dels nostres dies. Tot el que perd en lirisme i pairalisme ho guanya llavors en grandiositat i universalitat de missatge, amb el risc innegable de caure en conceptismes i prosaïsmes allunyats d'aquells gràcia primigènia. És també quan varia de mètrica deixant el vers curt, l'heptasil·lab, més popular, i passant-se al decasil·lab, més apte per a la nova embranzida èpica. Perquè, diguem-ho, Oleguer Huguet és un mestre de la forma. Ja no fóra Mestre en Gai Saber.

Bibliografia: Càntir de vidre (1954), amb pròleg d'O. Salter. Ales d'argila (1965), pròleg d'A. Manent. Amb l'arrel enlaire (1975), pròleg de M. Dolç. Figura amb arbre (1978), pròleg de P. Ribot.

Tots sants

Si dorm al recambró el munt d'avellana i canta el vi de l'any al carretell, el formiguer fa el jaç al fruit novell amb el gratat de cendra de la ufana.

Immòbils els rosaris a les mans, rodola per la taula la castanya que ve de mig camí de la muntanya i es troba amb la dent blanca dels infants.

La veu intermitent de les campanes explica eternitats als cinc sentits, i s'emplena el silenci dels petits d'un ressò colpidor de veus llunyanes.

Seguint inaccessible escolans per l'hort plantat de creus de l'abadia, sentim com si la bola que hi corria se'ns aturés als ossos de les mans.

Quin obrir d'ulls quan soni la trompeta! Pel camí de l'arrel del llimoner, reveurem la grogor del fruit darrer i ens vestirem, joiosos, la carn neta.

Daurà ser com si el pou encalcat que guarda els raigs del sol i de la lluna sabés que s'ha exhaurit, i obert tot d'una, vessés l'aigua infinita que ja ha estat.

Cuina

M.ª Glòria Muntañola

Pastís de poma al rom

150 grams de mantega
150 grams de sucre glas
50 grams de sucre corrent
1/2 quilo de pomes
125 grams de farina
1 culleradeta de llevat "Royal"
3 ous
2 copetes de rom

Peleu les pomes, feu-ne quatre trossos, i després tal·leu-les a grills fins. Poseu-les a estovar amb el rom i un parell de cullerades de sucre. Bateu la mantega amb el sucre glas, afegiu-hi els 3 rovells d'ou, després la farina junt amb la culleradeta de llevat "Royal". Afegiu-hi la farina a poc a poc i treballant-ho sempre; si resta molt espès, afegiu-hi 2 ó 3 cullerades de llet.

Unteu un motlle rodó alt amb mantega i folreu-ho amb paper d'alumini, també untat. Espolseu-ho amb farina. Ompliu el motlle tot posant-hi una capa de massa i una altra de pomes, i així successivament fins acabar amb pomes (3 capes de pomes). No heu d'omplir massa el motlle. Al damunt poseu-hi sucre corrent i fiquen-ho a forn regular, uns 40 minuts, forn de baix i uns 10 ó 15 minuts al forn de dalt. Deixeu-ho refredar abans de desmotllar-ho, tot estirant el paper d'alumini.

setmanari juvenil independent
rodamón

Butlletí de subscripció
Apartat de corrus 34.060 - Barcelona

Nom i cognoms
Edat
Telèfon
Adreça
Població D.P.

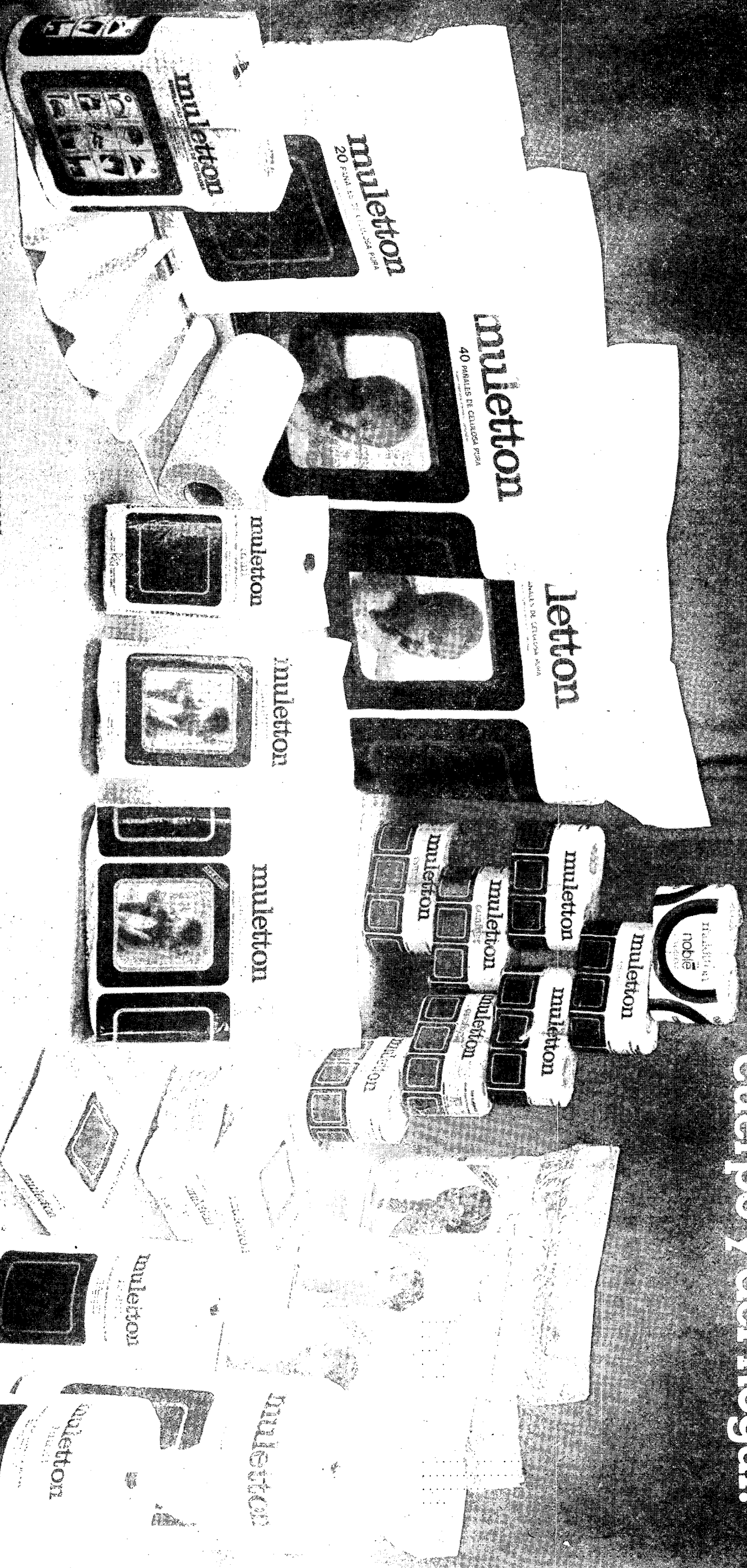
se subscriu al setmanari RODAMON mitjançant el pagament de:
1.000 ptes. (anual) per taló nominal adjunt
500 ptes. (semestre) per gir núm.

DOMICILIACIO BANCARIA

Nom i cognoms
Sr. Director de
Agència
Senyors, els grairé que amb càrrec al meu compte/llibreta n.º
..... atenguin els rebuts que els presentarà "rodamón"
per al pagament de la meua subscripció.
Firma titular compte
Data

muletton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.

rollo de cocina

en paquetes de
2 rollos

pañales

en bolsas de
20 unidades
40 unidades
80 unidades

compresas
adhesivas

glamour
en bolsas de
10 unidades
20 unidades
mini
10 unidades

toallas higiénicas

comfort
en paquetes de
2 rollos
ideal (perfumado)
en paquetes de 2 rollos
noble (doble hoja)
en paquetes de 2 rollos

muletton

muletton

muletton

muletton

muletton

en paquetes de
50 unidades de 1 hoja
50 unidades de 2 hojas
50 unidades de 3 hojas
50 unidades de 6 hojas

en bolsitas de
20 unidades
50 unidades de
15 unidades
50 unidades de 30 unidades

en paquetes de
250 unidades
500 unidades de
500 unidades de
750 gramos

LES HISTOIRES DE L'AVI PEP

L'alzina del diable

Al virtuós Martí l'encaparrava molt el culte sacríleg que es donava a aquella alzinza. Però per moltes prèdiques que fes no aconseguia que ningú es decidís a arrancar l'arbre, acabant així amb aquells actes d'adoració al diable. Quan ja desesperava d'aconseguir-ho, demanaren d'ésser rebuts per ell un grup d'aquelles gents. I ja en la seva presència, li varen dir:

Respongué Martí:

alza. Els cristians de Tours, però, en assabentar-se del que passava, varen fer caps i mànegues per a treure-li del cap al seu estimat bisbe, aquella temeritat. Allò els semblava que era ben bé buscar-se la mort.

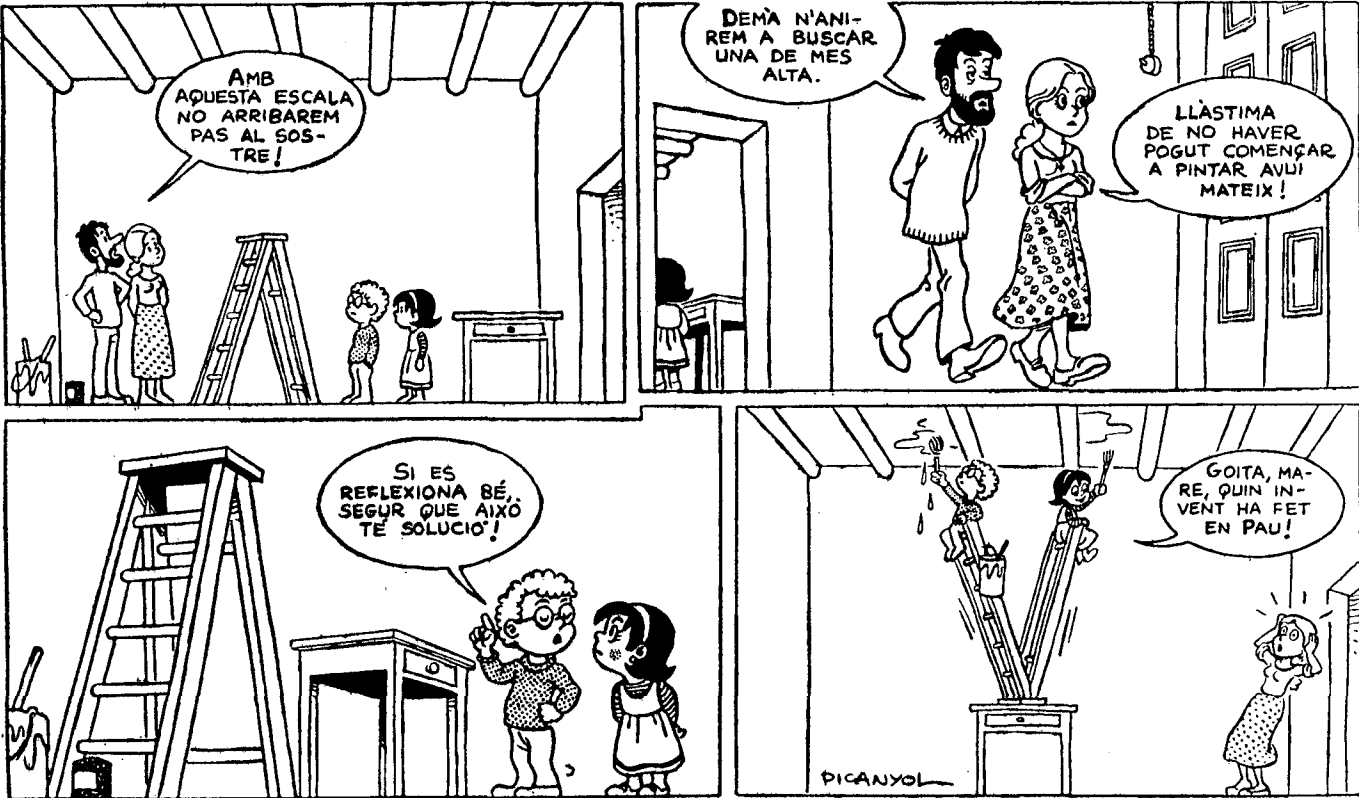
— Si Jesús, per a salvar-nos, va morir en una creu, bé puc morir jo, si cal, sota una alzina, per a lliurar-vos a tots vosaltres d'un arbre que els gentils han convertit en arbre infernal.

Tot era, però, quietud i és mastegava un silenci expectant només trencat pel ressò dels destals que arrancaven núvols d'estelles de l'alzina. La feina dels destralers no era pas lleugera, però a la fi la robusta soca començà a brandar. Llavors els llenyissers varen parar els seus cops i un d'ells empenyí l'arbre, amb tota la seva força, vers el lloc on esperava Sant Martí. El tronc es va balancejar, cruixí i acabà per tombar-se al temps que Martí feia el senyal de la creu. Prou que veia que havia arribada l'hora de la seva mort.

Els gentils, aleshores, astorats pel prodigi, i vençuts, s'agenollaren als peus de Sant Martí i, demanant-li perdó, li prometeren seguir el seu mestratge, ja que prou que ara veien que ell era un fill estimat del Senyor.

I així desaparegué aquella alzina de
Tours, feu del diable.

<i>La familia Moixó</i>	
-------------------------	--

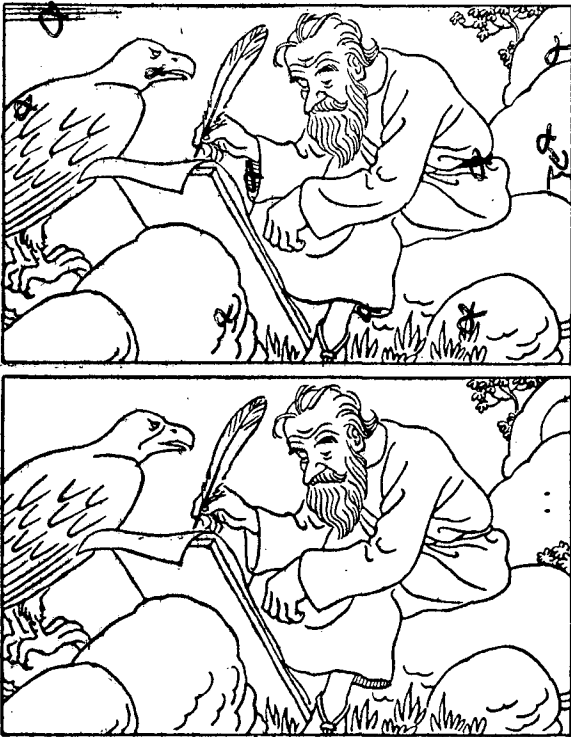

<i>Sopa de lletres</i>		<i>Els errors a dotzenes</i>	
------------------------	--	------------------------------	--

Els errors a dotzenes

E	V	L	V	A	I	N	B	T	S	E
R	R	A	B	O	G	A	A	R	O	D
V	O	N	L	C	S	L	R	L	L	A
I	R	G	A	L	A	M	B	E	I	A
L	N	T	N	P	C	E	E	R	V	C
A	O	E	C	L	L	L	R	N	E	U
V	O	L	A	I	C	O	A	N	L	L
E	T	E	F	S	T	A	R	R	L	F
R	E	S	O	L	C	X	X	I	A	S
D	I	I	R	F	O	R	E	S	I	E
M	O	N	T	B	L	A	N	C	X	L

Buscar el nom de nou pobles o/i ciutats de la
 Comarca de la Conca de Barberà. Amb les
 lletres restants trobareu un verset del Nou
 Testament, amb la cita on es troba.

La capsa de les paraules

Les d'avui són:

Indret
Avenir-se
Destraler
Brandar
Llenyisser
Cruixir

Indret
Avenir-se
Destraller
Brandar
Llenyisser
Cruixir

Aquesta Edició de **L'EIXERIT** ha estat patrocinada per:

DANONE

YOGHOURT

DANONE

Aliments frescos i naturals

Aliments frescos i naturals

YOGHOURT

Aliments frescos i naturals

Aliments frescos i naturals

INTRODUCCIÓ A LA GRAMÀTICA

La frase té un sentit propi i complet que permet isolar-la.

La frase parlada té una unitat de ritme que no es pot interrompre ni es pot estiregassar enganxant-lo a altres frases.

EXERCICIS.— Reviseu tots els exemples que hem vist fins ara i vegeu si en tots ells es donen aquests caràcters de la frase. Feu sempre la prova amb la frase parlada; després amb la frase escrita. Feu aquests mateix exercici amb fragments dels vostres llibres de lectura o d'estudi.

TEMA 4 (Puntuació).

Llegiu aquests fragments del llibre **SIS JOANS**, de Carles Riba:

1.— En Joan rumià i comptà i debaté; espremé la seva memòria com un drap de bugada, i per fi unes gotes de llum li caigueren damunt del cervell.

Recordà que un dels dos ladregots que l'havien agafat, feia un caminar desigual, i a cada passa pegava un cop sec i sord. Era, doncs, coix i portava una cama de fusta.

Demanà tot seguit al senyor jutge un vidre augmentador, un automòbil i un escamot de policies: el senyor jutge a tot digué que sí.

2.— I jo em penso (i això no passa d'ésser un pensament meu) que hi tocaven bastant; perquè aneu a saber aquella feréstega criatura, si a més de l'ànima humana en tenia diverses altres: de bou, de cabra, de ruc, de gat o de gos.

I aquest altre de la rondalla de Jacint Verdaguer **EL MARINER DE SANT PAU**:

Quin nom aquest per a un pagès i per a un pagès d'un racó el més arreconat del Pireneu! Si era mariner el fundador d'aquesta gran masia, ¿com s'establí a Sant Pau de Segúries? I si era un llaurador o un terratinent de Sant Pau, com i per què prendria aquest nom? Aquestes raons em feia jo mateix en veure per primera vegada, ja fa trenta anys, aquella pagesia grossa i superba entre les superbes i grosses de la muntanya. Desitjós de saber-ne quelcom, si no el cap del fil, demaní el seu parer a tres o quatre vellets del poble, i un de gollut, que tenia una memòria tan llarga com la seva barretina vermella que li penjava esquena avall, em contà a glops a glops la següent història.

Llegiu també aquest començament d'un conte d'Apel·les Mestres que porta per títol **L'AMBI-CIÓS**:

Al bell mig del claustre conventual dormia en santa pau un jardí molsós i auster; al bell mig del jardí s'aixecava, arrogant, un eucaliptus.

Per damunt les parets del convent muntava massís i dominador el campanar.

Amb respectuosa admiració, l'eucaliptus el contemplava a totes hores, i gronxant-se amb impaciència, pensava, no sense una secreta enveja:

— Que n'es d'alt! ¿Quan de temps li haurà calgut per a assolir una semblant alçària?

Cerqueu els acabaments de les frases en els fragments que precedeixen i mireu amb quins signes són marcats. Hi trobareu el punt i coma (;), el punt (.), el dos punts (:), el punt interrogatiu (?), el punt admiratiu (!), el guió (—) i els parèntesis (). Tots aquests signes serveixen per a marcar l'acabament de les frases; però no tots s'usen indistintament.

En els fragments que hem proposat es podrien fer les substitucions que segueixen:

En el primer fragment de Carles Riba:

En Joan rumià i debaté. Espremé la memòria... (Substitució del punt i coma pel punt).

... i a cada passa pegava un cop sec i sord; era, doncs, coix i portava una cama de fusta. (Substitució del punt pel punt i coma).

... un escamot de policies. El senyor jutge cada vegada... (Substitució dels dos punts pel punt).

En el fragment d'Apel·les Mestres:

— un jardí molsós i auster. Al bell mig del jardí s'aixecava arrogant... (Substitució del punt i coma pel punt).

EXERCICIS.— 1. Copieu a la vostra llibreta els fragments que precedeixen fent les substitucions que hem vist i respectant tots els altres signes de puntuació.

2.— Mireu si en el fragment de Jacint Verdaguer es pot fer alguna substitució com les anteriors.

3.— Mireu si en els fragments transcrits en el tema 2 es pot fer alguna substitució semblant.

Mireu d'exercitar-vos per mitjà del vostre llibre de lectura.

Any I

20

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

ELS SANTS

L'altre dia em sembla que vaig entendre bé el que el mossèn ens va explicar.

Qui són els sants?

Són persones que estimen Nostre Senyor de debò i sense embuts. I perquè estimen Nostre Senyor, estimen també tothom i estimen la veritat, la bondat, la justícia, la pau...

Però una cosa em va agradar molt és que va dir: Tots els cristians, "de fet", som sants, i és clar hauriem de comportar-nos d'acord amb que som. (Jo pensava, em sembla que el mossèn exagera)

Com s'entén això que tots els cristians som sants?

És Jesús qui, en el baptisme, en la confirmació ens ha fet "sants" fent-nos participar de la seva santedat, de la seva de Fill de Déu fet home, del seu amor a Déu i als homes; ens ha alliberat d'anar darrera el mal (pecat) com uns babaus, i ens crida, sense parar, a la veritat, a l'amor i a la pau.

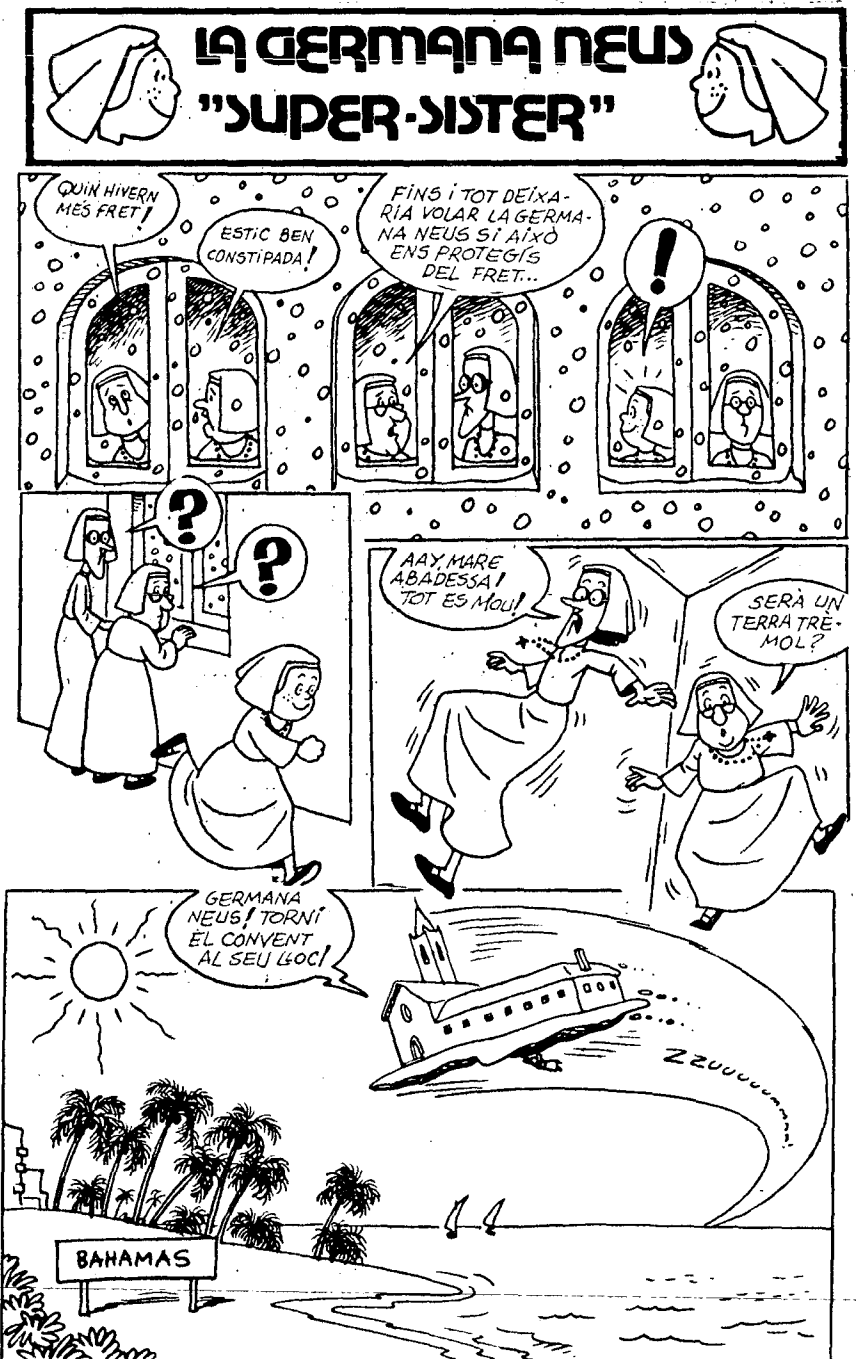
Hi ha hagut al llarg del temps, i hi ha també avui, moltes dones i molts homes, moltes noies i molts nois que s'han esforçat per viure com a sants.

Per això hem celebrat la festa de tots els sants, els que ja són amb Nostre Senyor a la festa eterna del cel, i els que encara viuen a la terra.

Visca les santes i els sants! ja m'ho diu la mare que en el món hi ha molta gent bona, més de la que sembla.

Aquests fan el bé sense fer soroll. I nosaltres què, nois?

L'EIXERIT

EN MARTÍ, COM SEMPRE, QUEDA RERASSEGAT.

DE SOBTE, VEU UN HOMENIC

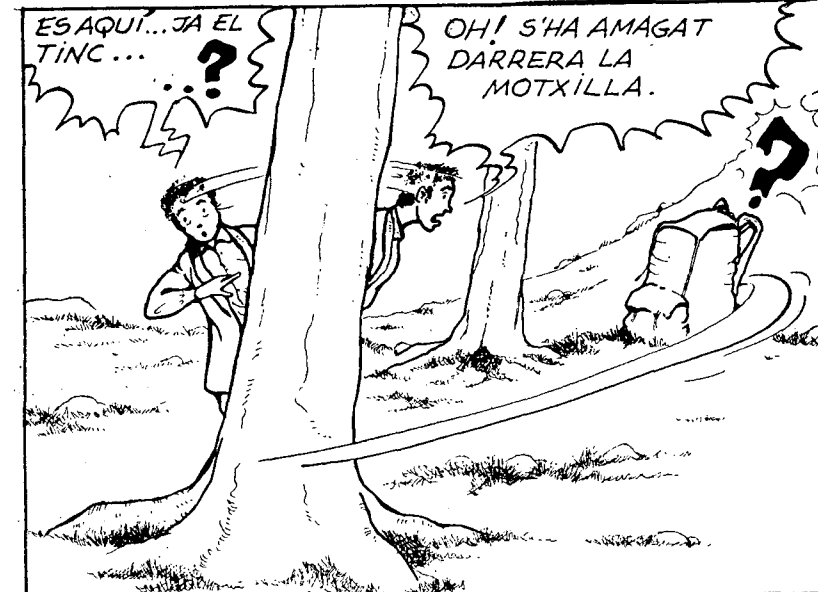

PO P'ATRAPARAN PAS, PUJO PEPRESSA ... PA PON AQUÍ.

SOMIO?
UN
NAN?

S'HA AMAGAT DARRERA L'ARBRE. DEIXARÉ LA MOTXILLA... EM FA NOSA.

ESAQUÍ... JA EL TINC... ?

OH! S'HA AMAGAT DARRERA LA MOTXILLA.

QUI ETS TU?

PALLA!
PO PRIDÍS!
PO EM PESCOBREIXIS.
EM PUSQUEN.

ET PUS...? AH!
ET BUSQUEN.

PER QUÈ?
QU'ET
BUSCA?

PI. EM PUSQUEN LINS PAÇADORS.

UNS PAÇADORS?

PSSSSST.
PO PENS PEUS?

SI TINC PEUS? ES CLAR QUE EN TINC.

PO! PO!
PEUS!
PEUS!

AH!
VEUS...
SÍ!
SÍ!

MOLT A PROP, DOS CAÇADORS...

BUSCA-LA O ET FARE MAL.
S'HA ESCAPAT PER SEGONA VEGADA.

NO T'ENFADIS. LA TROBARÉ, LA TROBARÉ

QUE LA BUSQUIS ET DIC!

AIXÍ TU ETS EN PE?
I ET BUSQUEN?

PI!

PA POC UN PAÇADOR P'HA ENEGAT UN PRET...
P'HA POCAT I HE PAIGUT...
NO PULL ÉSSER PAÇAT
POM UNA PERDIU...

NO ENTENC RES...
M'HE PERDUT.

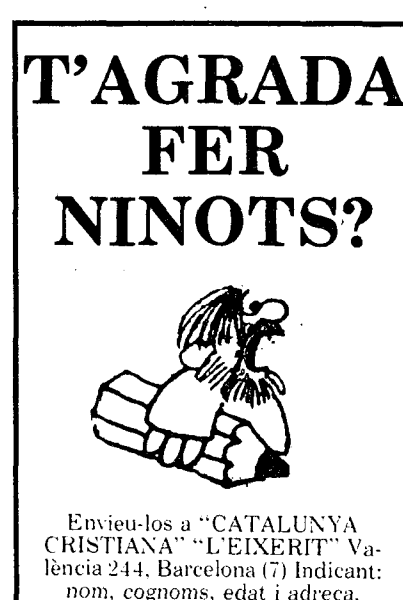
PO POC UNA PETRA I
PERVEIXO PER PARLAR.

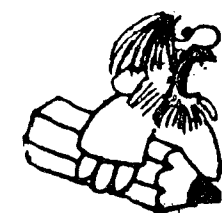
JO T'HO EXPLICARÉ MARTÍ...

L'ESPERIT DEL BOSC?
SOMIO?

CONTINUARÀ

T'AGRADA
FER
NINOTS?

Envieu-los a "CATALUNYA CRISTIANA" "L'EIXERIT" València 244, Barcelona (7) Indicant: nom, cognoms, edat i adreça.

Nens i cap de setmana

Barcelona

Teatre

Fundació Miró. Parc de Montjuïc. Durant tot el mes de novembre, els Titelles Marduix presenten el seu espectacle "Romanços de lluna plena". Dissabtes a les 5.30 de la tarda i els diumenges a les 11.30 i a l'una del migdia. L'entrada és de 150 ptes.

Lluïsos de Gràcia. Plaça del Nord, 7. Dissabte i diumenge a les 5.30, el grup La Trepa presenta l'obra "Les joguines oblidades".

Teatre Romea. Hospital, 51. Diumenge a les 11 del matí, el grup juvenil de Teatre Casal Claret presenta "Aventures d'en Massagran", d'en Josep M. Folch i Torres.

Turó Parc. Tots els diumenges a les 12.30, els titelles Anglès presenten un espectacle de titelles, pallasos i animació.

Cinema

Apsi. Sant Elies, 23. Dissabte i diumenge a les 4.30 de la tarda, "Aeropuerto 75" - vuelo supersónico y "Aguila gris" (oest i ecologia).

Ateneu Montserrat. Torre Damians, 6. Dissabte a les 6.30 de la tarda, "Galien, el monstro de las galaxias ataca la tierra". Diumenge a les 5 de la tarda, "Capricornio" (aventures d'uns astronautes).

Casal Claret. Nàpols, 350. Diumenge a les 5, "Supermazinger Z" i documental.

C.C. Gràcia. Santa Magdalena, 12. Diumenge a les 6 de la tarda, "Una aventura al cielo" i documental.

C.C. Sants. Jocs Florals, 33. Dissabte i diumenge a partir de les 4 de la tarda, "Montaña rusa" (aventures) y "El oso Ben".

Centre d'Horta. Feliu i Codina, 7. Diumenge a les 4.30 de la tarda, "Loco,

loco, loco asalto a un banco" i "La venta-focs".

Cine Club Poble Sec. Tapioles, 10. Dissabte i diumenge a les 5 "Silenciadoras en el espacio" (Ciència ficció) i "Adiós Texas".

Cinema del Carme. Sant Antoni Abat, 12. Dissabte, a les 11 del matí i a les 5 de la tarda, "El príncipe y el mendigo". Diumenge a les 5 es passarà la mateixa pel·lícula.

Maristes de la Immaculada. València, 370. Diumenge a les 5 de la tarda, "La isla misteriosa" i "Los caraduras".

Penya Cultural Barcelonina. Baix de Sant Pere, 55. Dissabte, "Las cuatro plumas" i "Tarzerix". Diumenge a les 11 del matí, "Las cuatro plumas".

Sant Vicenç de Sarrià. Major de Sarrià, 177. Diumenge a les 5 de la tarda, "Tarzerix" (dibuixos) y "Las cuatro plumas" (aventures legionàries).

Comarques

Dissabte

Sant Feliu de Codines. A la biblioteca de la Caixa, Montserrat Tintó i el seu teatre d'ombres la Bombeta presenta "Nou menú en tres plats".

Manresa. A la Sala Lloia, a les 5 de la tarda, els pallasos Pep Saltimbanqui i Bucoi presenten "Confitura de pallasos" (Rialles).

El Morell. A la plaça, a les 5 de la tarda, animació i pallasos amb La petita companyia del Dr. Soler.

Sant Celoni. A la tarda, a l'Ateneu, cançons amb Xesco Boix.

Diumenge

Sant Celoni. A les 12 del matí, a l'Ateneu, un pallaso que canta, és acròbata, malabarista i funambulista, es tracta de

"Tortell Poltrona" (Rialles).

Badalona. A les 6 de la tarda, al Cercle Catòlic es passarà la pel·lícula "Un día en las carreras" dels Germans Marx (Rialles).

Igualada. A les 12 del matí, a l'Ateneu es passarà la pel·lícula "Un invent diabòlic", segons una novel·la d'en Juli Verne. La recomano a partir dels 11 anys. (Rialles).

Olot. A les 12 del matí, al Teatre Principal Fundació Pública de Serveis, representació de l'obra "En Gusti Lladre", pel grup A-71 (Rialles).

Terrassa. Al centre parroquial Sant Cristòfor, a les 11.30 del matí, representació de l'espectacle "Potti-Potti" per la Companyia Infima la Puça. (Rialles).

Vilafranca del Penedès. Al Casal, a les 12 del matí representació de l'obra "Arlequí i altres trapeles", a càrrec del Teatre del Remombori. (Rialles).

Ginestar. Al local social, a les 12 del matí els titelles Badabadoc.

Barbenys d'Urgell. Al matí, els titelles Baliga Balaga.

Begur. A les 5 de la tarda, al Casino, els titelles Baby.

Celebren la seva Festa Major, el dia 8 Santa Coloma de Queralt, i el dia 9, Beget.

Santa Coloma de Queralt pertany a la Conca de Barberà (Tarragona). L'estació de tren més propera és la de Sant Guim. La seva parròquia és d'estil romànic amb un notable retaule gòtic. És una de les viles més interessants de Catalunya des del punt de vista històric i artístic.

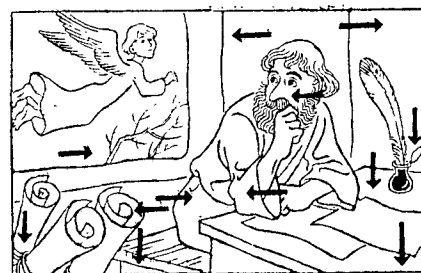
Beget pertany a la comarca de la Garrotxa (Girona). L'estació de tren més propera és la de Sant Joan de les Abadesses. La seva església és d'estil romànic i el seu campanar està considerat com a monument nacional.

C. Anfosso

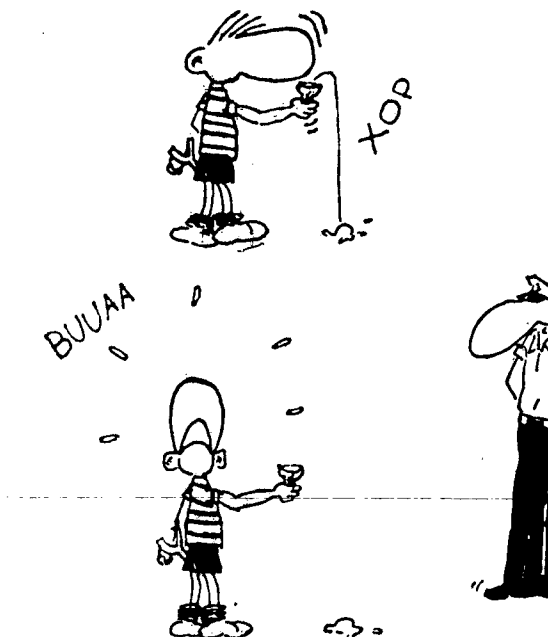
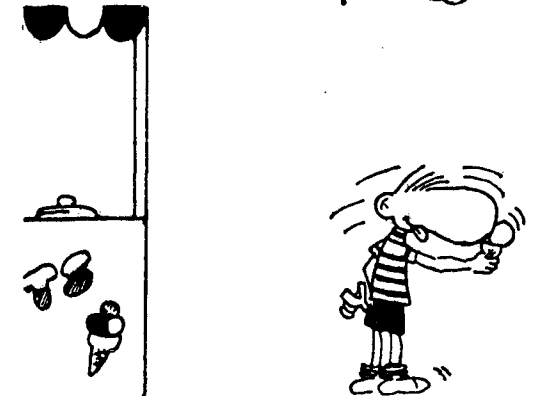
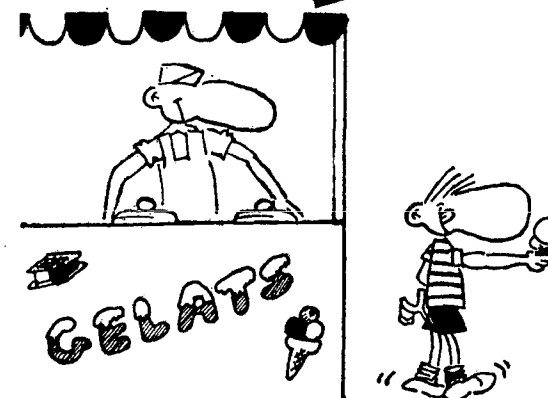
Solucions

— Els onze noms: Alforja, Alcover, Riudoms, Prades, Reus, Maspujols, Valls, Vandellós, Rodonyà, Cambrils, Masllorènç.

— El verset: "I digué a la dona: La teva fe t'ha salvat; vés-t'en en pau. Lc. VII, L."

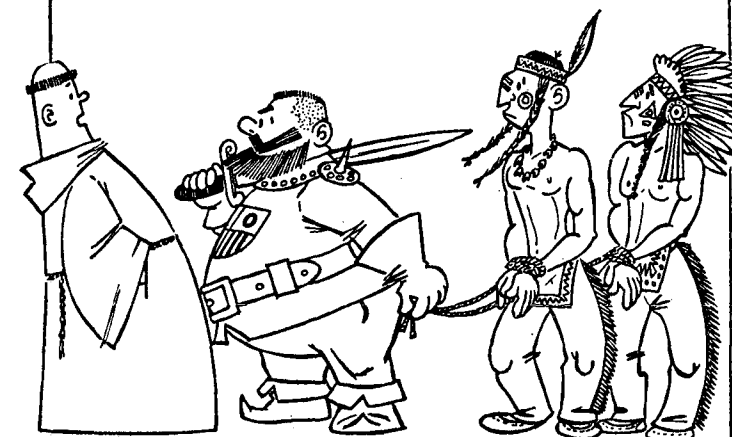
ELS NINOTS D'EN MÍC

El Comte Benrovellat

— QUE PERQUE VULL UN ALMIRALL SI NOTINC VAIXELLS NI MAR? PER QUELCOM ES COMENÇA, NO?

— N'ESTEU SEGUR DE QUE VENIU DE TERRA DE MOROS. SENYOR COMTE?

— COM PODEU VEURE, AL NOSTRE COMTAT TAMBÉ TENIM SÚBDITS BILINGÜES.

PETIT
Avet

L'slip per nena,
de cotó,
elàstic i sense costures.

PETIT
Avet